

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

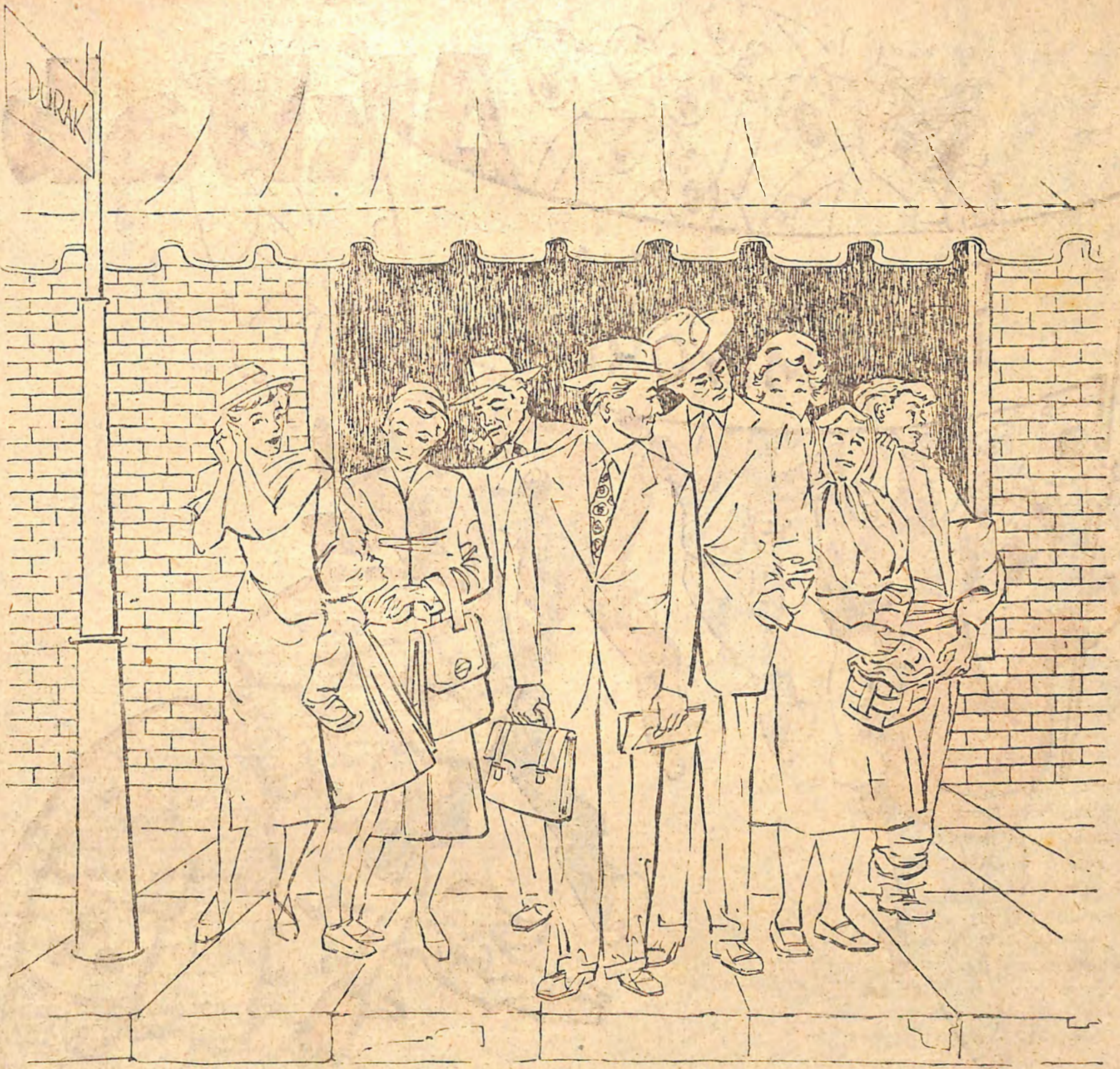
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akkaba

İstedikleri Basın!
— Allah iktidardan düşürmesin baylar, bir sadaka!

— 1944

Servetin geçtiği yolda bulununuz...

Çünkü 27 Ekimde Servetin yolu İş Bankasından geçiyor. Bu çekilişte dağıtılacak zengin ikramiyelere sahip olabilmek için İş Bankasında en az 150 liralık bir hesabınız olması ilk şarttır.

10 ADET
APARTMAN DAİRESİ
30 ADET BÜYÜK
PARA İKRAMİYESİ
ÇEŞİTLİ VE ZENGİN
İKRAMİYELER
cem'an
1 MİLYON LİRA*

TÜRKİYE

BANKASI

PARANIZIN...
İSTİKBALİNİZİN
EMNİYETİ

* Ne kredi... ne borç... tamamı ikramiye

FAAL d - 476

Akbaba

siyasi
mizah
gazetesi

İşte Asıl Mesele!

GÜNLÜK gazeteler Brigitte Bardot'nun bel ölçüsünü, Marilyn Monroe'nun memelerini kaç sigorta ettirdiğini müjdeleye dursun, biz, meselelerimizi konuşalım.

Meselelerimiz!... Bu, ne muhalefetin dilindeki meselelerdir, ne iktidarın yumruğundaki meseleler!

Beni, bu meselelerden biri üstüne, geçen akşam Yeşilköyde karşıladığım bir yabancı dostun şaşkın dikkati çekti:

— Bay Ortaç, dedi, bugün, yol boyunca gördüğüm çeşitli insan yüzleri, çeşitli insan kılıkları, ömrüm oldukça gözlerimden silinmeyecek!

Kenar mahalleleri, orta halli sokakları bir yana bırakalım. Şu Beyoğlu caddesi kadar perişan bir insan sergisi gördünüz mü? Bu manzarayı, çalışarak hazırlanmış bir sefalet panayırında bulamayız!

Daha demin oradan geçtim: Korkumdan küçüle küçüle, duvarlara, kapılara, camekânlara sine sine. Neden mi küçüldüm? Kimden mi korktum? Neye mi sindim?..

Haberiniz yok mu sevgili o-

kuyucularım: Mektepler açıldı!... Artık, caddeler bizim değil, gençlerimizindir. Türü el ve dil şakalarıyla onların, gırtlığımızın yabancıları sesler ve konuşma lûgatimizde bulunmayan sözlerle onların!

Ama, mekteplerimiz açıldıktan, aydın delikanlılarımız caddeleri doldurmadan da ben yine bu korkak, bu ürkek, bu sinecek kovuk arayan garip kişiydim!

Siz, korkmadan bir taksiye yaklaşabiliyor musunuz?... Direksiyon başında cigarayı yakmış, radyoyu açmış, pençesi döğmeli kabadayı, şoför değil, Ulunay'ın Sayılı Fırtınalar'ından!

Taksiden vazgeçtim, geliniz açık konuşalım, manav dükkânına, hakarete uğramıyacağınızdan emin adımlarla girebiliyor musunuz?

Daha raftaki elmaya parmağınızı uzatırken, yongalı bir ses sizi tersliyor:

— El sürmek yoh!

Eskiden bir İstanbul vardı. Şimdi nezaket sayabileceğimiz hafif bir kabalık karşısında, ilk sözümüz, başşehirimizin a-

YAZISIZI

dını hatırlatmak olurdu:

— Oğlum, kendine gel, bundan başka İstanbul yok!

İstanbul, kısa zamanda, içine aldığı insanı yıkar, arıtır, eliyle, yüzüyle, diliyle kendi zarif üslûbuna sokar, kendine benzetirdi... Şimdi mi?... Galiba yavaş yavaş — ne yavaş yavaş? — hızla bizi kendilerine benzetiyorlar!

Sayın Menderes, insan gücünü çok aşan bir şevk ile, kazma, kürek yeni bir İstanbul yapıyorsun... Yıkılan minareler yeniden yükselir, çürüyen kubbeler yeniden onarılır, kaybolan şehrimize yeniden kavuşuruz... Ama, yok olan İstanbul terbiyesini, İstanbul nezaketini, İstanbul inceliğini nerede bulacağız?... Kaybolan İstanbulluya nasıl kavuşacağız?

İşte asıl mesele!

Yusuf Ziya ORTAÇ

✱

Hasan, Basan!

Masada beş arkadaşlar: Hamdi Bulgurlu, Cemal Eyüboğlu, Tahir Güreker... İki de acını bilmediğimiz mebus. Poker oynıyorlardı. Ortadaki potu alan Bulgurlu, tatlı bir neşeyle coştı:

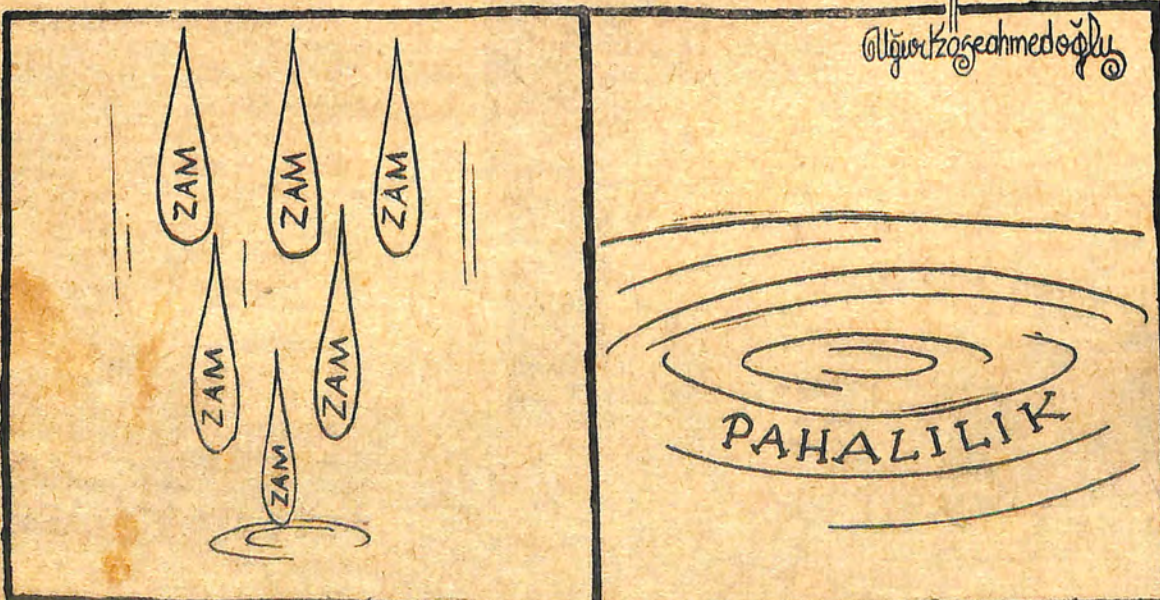
— Hasan bilmez, basan bilir!.. Eyüboğlu sordu:

— Kim bu Hasan, Basan! Yusuf Ziya Ortaç:

— Hasan Polatkan olacak, dedi.

— Neden?..

— E, banknot matbaası onun emrinde değil mi?

Damlaya damlaya

Göl olur!

ANKARA İSTANBUL

Yeni baştan

Telefon çaldı:

— Alo... Samet beyefendi?..
— Bendeniz..
— Gözünüz aydın..
— Hayrola?... Adnan bey, istifa
fami yine mi reddetti?..
— Hayır... Kabul etti!
— Sahi mi?... Kabul etti ha?..
Emin misin?..
— Vallahi..
— Yaaa... Pekiyi... Teşekkür-
ler..
— Estağfurullah!

Telefon kapandı. Ağaoğlu, bi-
raz daha esmerleşen yüzünde diş-
leri ve gözlerinin akı biraz daha
parlayarak ayağa kalktı. Sağ e-
linin beş parmağını saçlarından
geçirdi. Durdu, düşündü ve gül-
ümseyerek ayağını yere vurdu:

— Tamam!... Şimdi tekrar Ve-
kil olmak için başlamalı!

Hemşerilik!

Çoğu tarafsız insanlardı. Bir
dost evinde, hafiften içiyor, ko-
nuşuyor, dertleşiyordular. İgle-
rinden biri, politikanın da aydın-
lar işi olduğunu, sözün ayağa
düşmemesini savundu. Hep bir
ağızdan küfür edebiyatını yerdil-
er... Bir genç, Turhan Feyzioğlu-
nu methetti. Bir başkası buna
katıldı. Biraz sonra, sofradakiler,
söz birliği etmiş gibi hep bir a-
ğızdan onu öğdüler. Yalnız Kay-
seri mebusu Kâmil Gündes, yarı
mahcup susuyor, tatlı bir tebes-
sümle gülümsüyor, önüne bakı-
yordu.

Arkadaşları sordular:

— Sen bir şey demiyorsun
Gündes?

Kâmil Gündes, biraz mağrur,
başını kaldırdı:

— Vallahi, dedi, bana pek söz
düşmez...

— Neden?

— Öğünmek gibi olmasın em-
me, hemşerimdir!

Vazifesi!

Menderes, alkışlar, çığlıklar,
yaşa sesleri arasında İzmir rıhtı-
mına ayak basmıştı. Toplanan-
lar, hep birden onu kucaklamak,
öpmek istiyorlardı. Bir vatan-
daş, atik davranmış, boynuna sar-
ılmıştı. Sert bir el, bu muhabbet-
le uzanan kolları çözdü, sarstı ve
savurdu...

Hayretler içinde kalan bir par-
tili:

— Allah, Allah, dedi, Dahiliye
Vekili değil mi bu?...

— Evet... Doktor Gedik!

— Gördünüz mü ne yaptı?

Zeyyat Mandalinci başını salladı:

— Evet... Her zamanki vazi-
fesini!

Sünnet!

İzmir mebusu Rauf Onursal'ın
oğlu sünnet olmuştı. Şöyle böy-
le değildi düşün! İstanbul'dan
Zeki Müren bile getirilmişti. Ga-
zino, baştan başa ihvan ile doluy-
du; Ye, yiyebildiğin kadar. İç, i-
çebildiğin kadar... Saz, söz, dans,
mans, hepsi tamamdı!

Okullar açıldı. (Gazeteler)

YAZISIZI

Bir aralık bir çığlık koptu. Bi-
zim alaturka eğlencelerde çığlık
âdettir. Ortalık karıştı.

Meğer, Zeki Müren şarkı söy-
lerken bir masada sevgilisiyle
demlenen bir yıldız, artık şarkı-
nın mı, şarkıcının mı tesiriyle:

— Ah... Ooof...

— Yaşa... Nuro!

— Canım...

— Hayatım...

Derken, iradesin kaybeden â-
şık jileti çektiği gibi başlamış kı-
zın suratını doğramaya...

Kanlar içindeki güzeli yarı
baygın götürürlerken. karyolada-
ki çocuk sordu:

— Baba... Ne oldu?

Rauf Onursal:

— Bir şey değil yavrum, dedi,
sünnet oldu!

Gülmek!

Hep birbirini seven insanlardı:
Burhan Felek, Bedî Faik, Vasfi
Rıza, Necmi Rıza (karikatürcü
değil, şarkıcı ve manüfaturacı)...
O gecenin programı şu idi: Her-
kes, günümüze uyar bir fıkra
anlatacak!

Önce Bedî Faik bir fıkra an-
lattı. Güzel, çok güzel bir fıkra...
Ama nemize gerek sütlü börek!...
Kendi gazetesine kendisi yazsın
da gülelim!...

Vasfi Rıza, el hareketleri, yüz
çizgileriyle güzelleyen bir fıkra
söyledi. Ama, burada ne el hare-
keti, ne yüz çizgisi göstermeğe
imkân yok.

Necmi Rıza'ya gelince, o, her
zamanki gibi sahiden nazik, ya-
landan mahcup, yalvardı:

— Müsaade buyurunuz bana
beyefendi... Bendeniz, fıkra yeri-
ne bir gazel söyleyim!...

Beyefendiler kabul ettiler. O
da:

Birbirine girdiler dolâpla âplar,
Âplar galip gelince döndüler
dolaplar!

Diye fıkra kadar mânalı bir ga-
zel okudu.

Ve nihayet Burhan Felek üs-
tadımız da şu fıkrayı anlattı:

— Efendim, zamanın vurduğu
vurduk, yıktığı, yıktık padişahı-
na, fidan boylu, gül yanaklı, gon-
caağzılı, âhû gözlü, keman kaşlı
bir câriye takdim etmişler. Hü-
kümdar hazretleri kızı beğen-
miş!

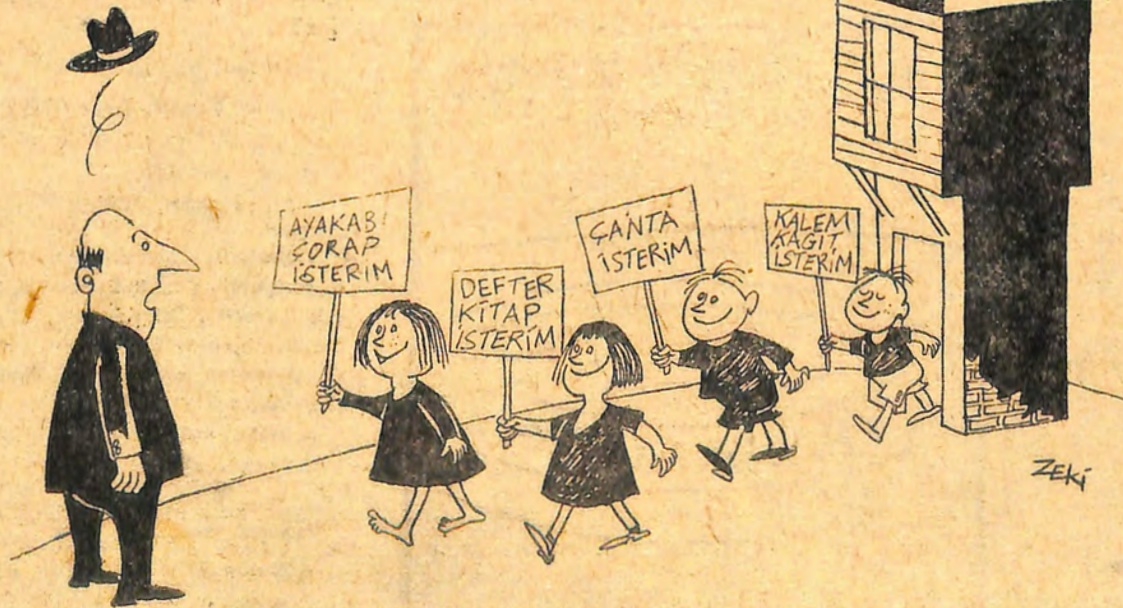
— Güzel, demiş, çok güzel... A-
ma dişleri biraz çarpık, güldük-
çe çirkin görünecek!

Mabeyinci, boynunu bükerek:

— Merak buyurmayınız padişah-
ım, demiş, sayel şahnenizde
kendisine gülmek nasip olmaz!

Vakanın hangi tarihte, hangi
gazaplı hükümdar devrinde geç-
tiği meçhuldür.

Gizli Anten

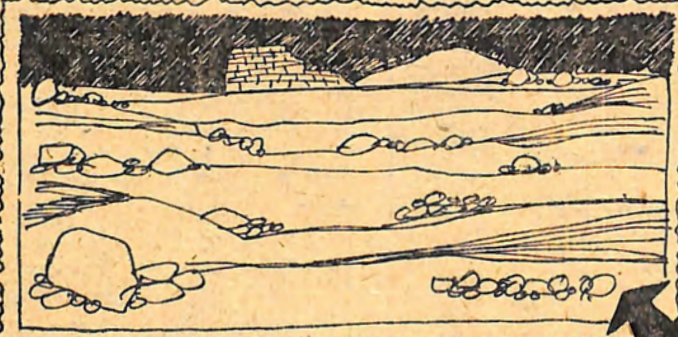
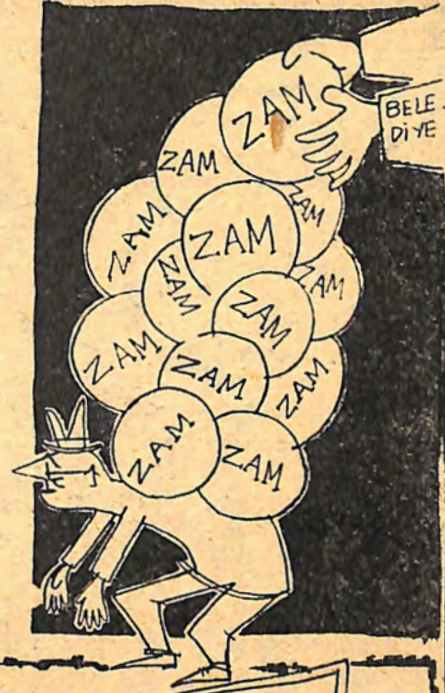
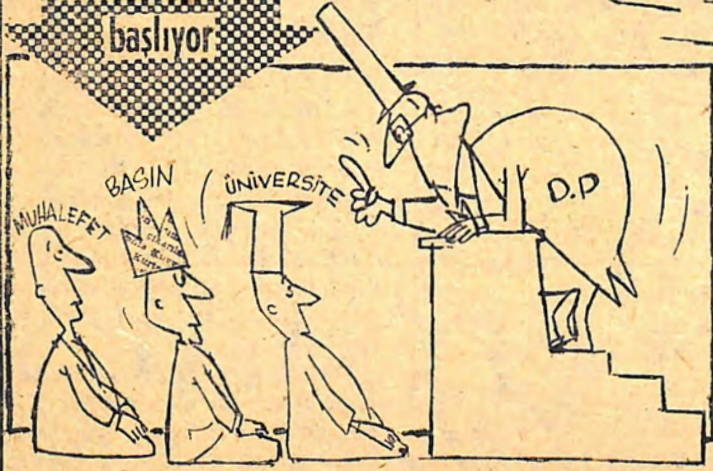
Karşılama töreni!

Belediyeye yapılan bütün zam teklifleri kabul edilecekmiş

KIRK anbar

Liderlerin yeni gezisi

Yeni ders yılı başlıyor

C.H.P. mebusları da dert dinleyecekler

İmar resmi alınacak

ZAYIF, kısa boylu, ufarak bir adam kahveden içeri girdi. Kaçamak bakışlarla bor bir yer aradı. Ürkek ürkek yürüdü, ta dipte bir iskemleye oturdu. Dirseğini, masanın mermerine dayadı. Garsona:

— Bir çay, Hasan Efendi... dedi.

Duymazlıktan gelen garson, başka masalardakilerine çay. lokum, tavlâ, oyun kağıdı götürdü.

Soluk yüzlü ufarak adam, yanından geçen garsona, yumuşak, tatlı bir sesle, bir daha:

— Bir çay getirir misin Hasan Efendi... dedi.

Garson umursamadan ocağa gitti. Ocakçıya:

— Gene geldi Kazıkçı Bekir, dedi, şu domuz herife bir açık çay yap!...

Ocakçı:

— Alçağa çay yapmağa elim varmıyor, dedi, bir erkek adam çıkıp da şunun ağzını burnunu kırmıyor.

Bunları söylerken bardağa demlikten bir parmak çay koydu, üstüne semaverden değil, musluktan soğuk su doldurdu.

— Yazık, dedi, çayı yeni demlemiştim.

Garson:

— Zehir olsun, dedi.

Çayı götürüp, başına atar gibi soluk yüzlü adamın önüne bıraktı. Öyle hızlı bıraktı ki bardağı, çayın üçte biri tabağa döküldü.

Tavla oynayanlardan biri, çenesiyle çekingen bakışlı adamı gösterdi:

— Kazıkçı Bekir gelmiş gene... dedi.

— Ne yüzle insan içine çıkıyor, anlamam.

Bekir Efendi sesini çıkarmadı. Bardaktaki soğuk çayı iki yudumda içti.

— Ayıp, çok ayıp... Arkadaşı-ğa sığmaz...

Bekir Efendi, masanın mermerine bir yirmi beş kuruş bıraktı, ayağa kalktı. Bastığı yerler incinecekmiş gibi, yumuşak, yavaş adımlarda dışarı çıktı. Tramvay yo'undan aşağı doğru giderken bir tanıdığıyla karşılaştı. Selâm-

Bu olaydan bir kaç gün sonra Bekir Efendi Köprü'den geçerken, onu gören iki kişi şöyle konuştular:

— Bak bak, Kazıkçı Bekir geliyor...

— Bırak alçağı... İsmail Abi'ye dört bin lira daha kazık atmış...

— Ben İsmail'in yerinde olsam, gebertirim bu herifi.

Karaköy'deki otomobil durağında, araba içinde cigara içen bir şoför:

— Bekir Efendiii... diye seslendi.

Bekir Efendi, kendisine seslenen şoförün yanına gitti. Şoför selâm bile vermeden:

— Yahu Bekir Efendi, bırak şu İsmail Abi'nin yakasını, dedi, bırak artık... Senin yaptığının kitapta yeri yok. İnsanlığa yakışmaz.

Bekir Efendi yine dudaklarını büzüp, başını omuzlarının arasına çekmekle yetindi, bir şey söylemeden yoluna gitti.

Aradan on gün kadar geçti. Bekir Efendi, Taştarladaki gece kondusundaydı. Akşam yemeğini yeni yemişti. Kapı çalındı. Karısı:

— İsmail Abi geldi, dedi.

— Buyursun...

(Lütfen sahifeyi çeviriniz)

KAZIKÇI Bekir

Yazan :

AZİZ NESİN

— Duydunuz mu, İsmail Abi'ye iki bin lira kazık daha atmış...

— Vay anasını. Bulur Allahından.

— Namussuz...

— Ürkek duruşlu adamın yanına biri geldi, boş sandalyeye oturdu.

— Merhaba Bekir Efendi...

— Merhaba...

— Kırk dokuz bin lira olmuş, öyle mi? İsmail Abi'ye yeni bir kazık daha atmışın...

laştılar. Bekir Efendi yürüyüp geçmek istedi ama, öbürü önledi:

— Bir şey duyduk, dedi, İsmail Abi'yi üç bin lira daha kazık-lamışsın...

Bekir Efendi «Ne bileyim, ne diyeyim» gibilerden, dudaklarını kıvrıp, başını omuzlarının arasına çekti. Öbürü:

— Ayıp ayıp, dedi, arkadaşlı-ğa sığmaz...

Odaya, uzun boylu, iri, enli bir adam girdi. Adam yan yan yürüyordu ama, göğdesi ayrı bir yana, bacakları ayrı bir yana, kafası da ayrı bir yana sallanıyordu. Bekir Efendi yerinden kalktı:

— Buyrun İsmail Abi, dedi.

İsmail Abi oturmadan, odanın içindeki eşyaları bir bir süzdü:

— Yeni bir şey aldın mı? diye sordu.

Bekir Efendi:

— Almadım İsmail Abi, dedi.

İsmail Abi oturdu, Bekir Efendi'ye, ağzını çarpıtarak:

— Nassın bakalım? dedi.

— İyiyiz çok şükür...

— Duyduğuma göre arabaya yeni döşeme yaptırmışsın...

— Evet.

— Kaça yaptırdın?

— İki bin lira İsmail Abi...

— Hımmm... Ben bu dolabı burda yeni görüyorum, hani bir şey almamıştın...

— Ben o dolabı görmüşsün sandım İsmail Abi...

— Kaça a'dın bakayım?

— İki yüz lira.

— Hımmm...

İsmail Abi kahvesini içerken de Bekir Efendi'yi daha başka sorgulara çekti. Sonra:

— Hadi bana eyvallah... dedi, gitti.

İki saat sonra, şoförlerin oturduğu kahvedeydi. Kapıdan girer girmez, kasketini fırlatıp attı, elini dizine vurdu:

— Gördünüz mü arkadaşlar, diye bağırdı, gördünüz mü?

Bütün başlar ona döndü. Bir kaç kişi:

— Ne var İsmail Abi?

— N'oldu İsmail Abi? diye sordular.

İsmail Abi, boyuna elini dizine vurup:

— Tuh ulan tuh, tuh ulan tuh... diye söyleniyordu.

Kahvedekilerden biri:

— Ne olacak, dedi, gene Kazıkçı Bekir, İsmail Abi'ye yeni bir kazık atmıştır.

GÖZ ÜCÜ NE PARIS

AÇIK DENİZDE

BİR mavi dünya içindeyiz. Nereye baksan, yakına, uzağa; güneşe, kuzeye; doğuya, batıya: Mavi, mavi, mavi... Ankara, kıyılardan yüzlerce mil açıkta yüzüyor. Havada, tozun zerresi yok. Yalnız, İstanbul'dan getirdiğimiz, kış artığı birkaç sinek! Bu sabah, güverte kumsuz bir pilâj: Mayolu gençler, beyaz vücutlarını güneşe sermişler...

Akşama doğru kara göründü: İtalya'nın en güney eyaleti, Kalabriya...

Altın renkli eflâtun bir gece içinde Messina Boğazına yaklaştık. Messina, sular içinde bir ışık masalıdır.

Bu ışık masalını, İtalyan bilgisi, İtalyan zekâsı, İtalyan çalışması, akar suların topladığı enerjiden yaratmış. Adına «Beyaz kömür» diyorlar. Bu kuvvetle bütün bir memleket aydınlanıyor.

Gece yarısına doğru Stromboli önüne vardık. Karanlık, bıçaklanmış bir zenci gibi ansızın kanadı: Yanardağ, derin soluklarla ateş püskürüyor...

★★

Sabah kahvaltısını erken yaptım. Napoli'deyiz. Önce güverten şehre bakıyorum: İki yıl içinde yepyeni binalar fıskırmış... Şu otuz katlı beyaz yapı, geçen gelişimde hiç yoktu. Şu pencere-leri ufka uzanan kumral anıtı da ilk defa görüyorum.

Gemiden çıkar çıkmaz anlıyorsunuz: Burası bir başka dünyadır. Yolcu salonunun altında bir kitap sergisi var: Her dilde gazete, her dilde mecmua, her dilde kitap... Burnunun ucu bir şeytan fiskesiyle havaya kalkmış, yaprak gözlü, kavun içi tenli bir İtalyan kıızı tezgâh başında sizi bekliyor.

Bir Napoli çapkını, kaldırımın ışıkla karışık bir tükürük yapıştırdı. Sonra, Scala'nın duvarına yaslanarak şehvet kadar sıcak bir İtalyan türküsü çağırmağa başladı...

Scalaya bakarken göğsüm kabarıyor: Burada bizim Leylâ Gençler'imizi Karuzo'nun vatandaşları alkışlamıştır!

Yusuf Ziya ORTAÇ

İsmail Abi:

— İyi bildin, dedi, attı ya...

— Ne kadar attı İsmail Abi?

— İki bin iki yüz lira daha kazık attı namussuz...

— Vay alçak...

— O herif çeker... Allahından bulur.

Bu konuşmaların üstünden dört ay kadar geçmişti. Bir öğle üzeri Bekir Efendi kahveden içeri

girdi. Yine öyle ürkek, çekingen- di. Beş kişinin oturduğu masaya yanaştı, bir iskemle çekip oturdu, selâm verdi. O beş kişiden biri:

— Yakışmaz Bekir Efendi, yakışmaz, dedi, attığın kazık elli bini geçmiş.

Bekir Efendi, boynu bükük:

— Artık son, dedi, bundan son-

ra kimsenin kimseye kazık atacağı yok...

— Demek sonunda insafa geldin.

— Arabayı satıyorum da ondan...

— Kaça?

— Ne ederse... Kariyi da boşadım, evi de sattım, eşyaları da verdim, şimdi arabayı da satıp kurtuluyorum. Benim yapacağım iş değil. Ben yine memuriyete döneceğim.

Kahvedekiler masanın çevresine dolmuşlardı. Yaşlı bir şoför:

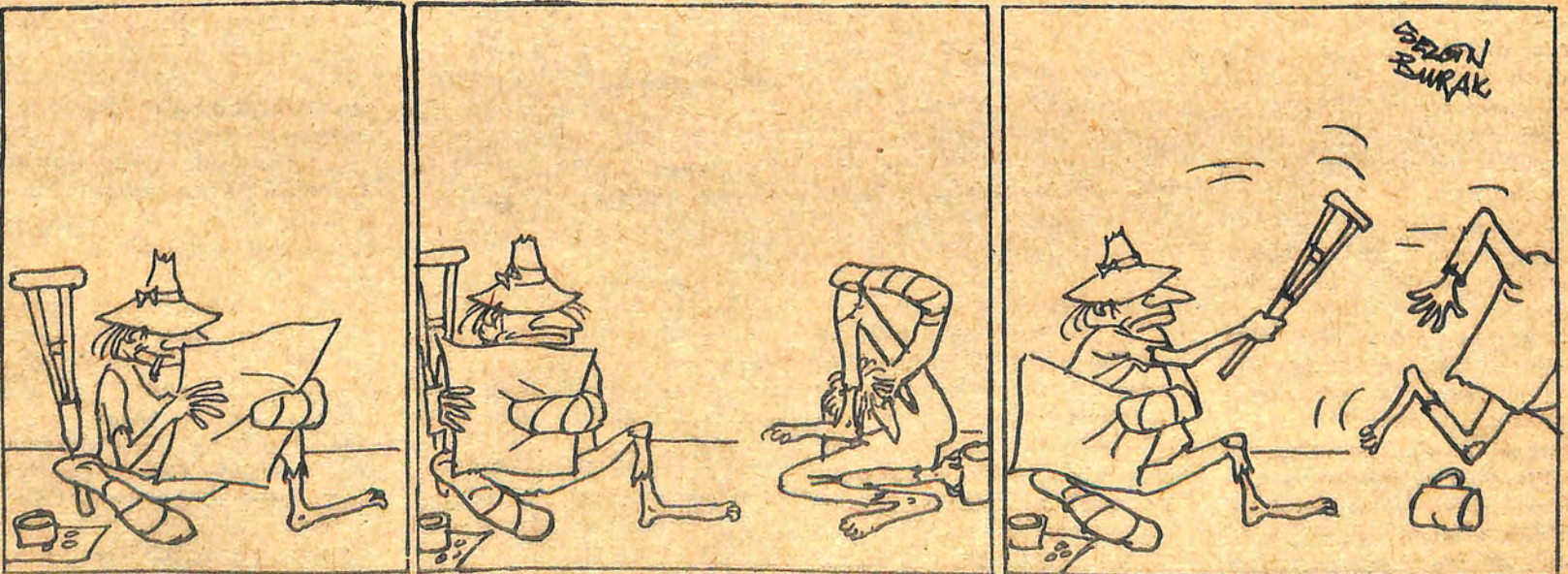
— Bekir Efendi, şu işin bir aslını anlatsana, dedi.

Bekir Efendi:

— Anlatayım, dedi, zaten anlatmak istiyorum. Anlatayım da biraz boşalayım. Nasıl olsa yüz- dük, kuyruğuna getirdik. Arabayı da satınca, tamam... Sen sağ ben selâmet.

Efendim ben, Tokat'ta memurdum. Bizim bir akraba öldü. Kim sesi de yoktu adamın. Bana epey miras düştü. On altı yıl memurluktan bıkmışım, İstanbul'a gele-yim de bir iş tutayım, dedim. Bu yaşa kadar evlenmemişim. Bir iş güc sahibi olur da evlenirim, diye düşündüm. İstanbul'a gel-dim. Ne iş yapsak, olur, diye ona buna danıştık. Karşımıza bu İsmail Abi çıktı. Yirmi senelik şoförmüş. Zihnime girdi. Bir araba alalım ortak, dedi. Ben araba kullanamam, dedimse de, ben sana dört aya kalmaz bir ehliyet alırım, dedi.. Uzatmıyalım, kırk altı bin liraya bir araba aldık. Parayı ben saydım, İsmail Abi kırk altı kuruş vermedi. İsmail Abi arabada çalışıyor, ne getirirse bölüşüyoruz. Derken efendim, ben de ehliyet aldım. Arabada çalışmağa başladım. Ben çalışmağa başlayınca, İsmail Abi çalışmadı. O kahvede oturuyor ben çalışıyorum. Akşam paraları getiriyorum. O çalıştığı zamanlar, günde kırk, elli lira getirirdi, ben yetmiş, seksen lira getiriyorum, beğenmiyor. «Ben anlamam, di-

ZÜLKÜF BEY :

yor, bu araba günde yüz lira kazanır. Ben kendi payımı alıyorum.» Çekip elli lirayı alıyor, bana kalıyor yirmi lira... Etme İsmail Abi, ben müşteriyle didişemem, bu kadar kazanabildim... A-ah, ben anlamam, diyor. Bir buçuk sene böyle gitti. Bir gün bile çalışmadı. Araba bozulsa, tamire girse, «Ben tamir parasına karışmam, bozmasaydın» diyor. Artık dayanamadım «İsmail Abi, gel güzellikle biz bu ortaklıktan ayrılalım» dedim. «Peki, ayrılalım» dedi. Arabanın parasını ben saymışım, bir buçuk sene de açıktan beslemişim. «Arabanın yarısı benim, satar, parasını bölüşürüz» demez mi? Yahut İsmail Abi, sen bu arabaya on para verdin mi? «Ortak değil miyiz?» «Canım, çalışırken ortaklık.» Arabayı kurtarmanın imkânı yok. Sonunda, arkadaşlar, biz bu arabayı kırk altı bine almadık mı, yarı parasını ver, ayrılalım, dedi. Başka çare yok. Yirmi üç bin lira verdim, kendi arabamı kurtardım. O günden sonra da adımı Kazıkçı Bekir'e çıkardı, her gittiği yere. Kazıkçı Bekir beni 23 bin lira dolandırdı, diye yaymağa başladı. Ben yine aldırmadım. Arabayı boyatıyorum. Gelip soruyor: «Kaça boyattın?» «Üç bin lira...» Hemen etrafa yayıyor: «Kazıkçı Bekir beni üç bin lira daha kazıkladı.» Attığım yirmi üç bin liralık kazık, oluyor yirmi altı bin lira...

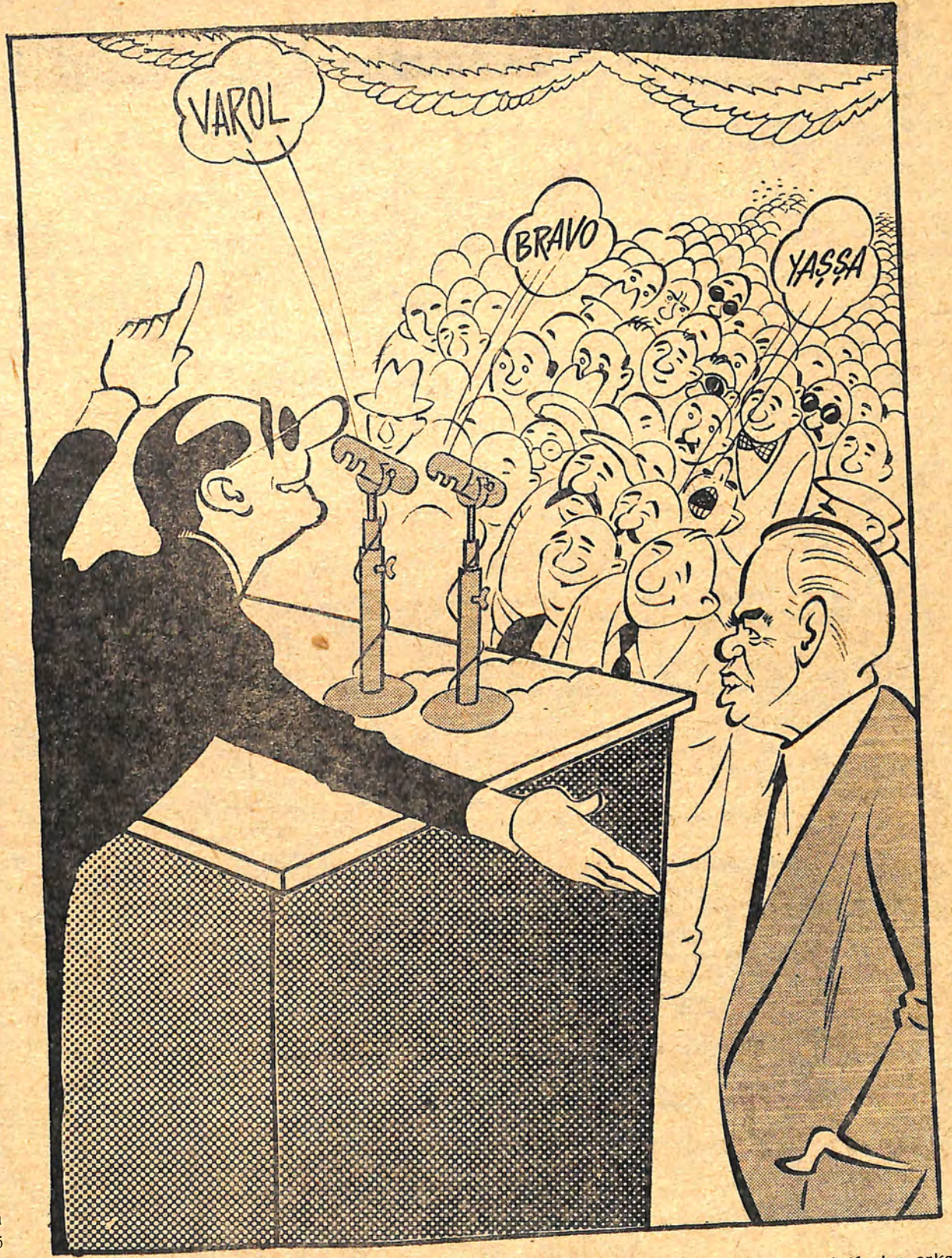
Derken arkadaşlar, evlenmeğe kalktım. Önce kendime bir ev alayım, dedim. Taşlıtarlada bir gecekondu aldım. İsmail Abi geldi, «Kaça aldın evi?» dedi. «Dokuz bin liraya aldım İsmail Abi» dedim. Benim İsmail Abiye attığım kazık, otuz beş bin liraya çıktı.

Sonra evlendim. Bu sefer de başladı, «Kazıkçı Bekir, kariyi elimden aldı» diye herkese yaymağa. Yahu, ben kadını neden elinden alayım? İsmail Abi, bu kadını görmemiş etmemiş, hiç görüp tanımadığı bir kadın...

Eve eşya alıyorum. Gelip soruyor: «Bu kötuukları kaça aldın?» «Beş yüz lira İsmail Abi» Hemen gidip yayıyor: «Kazıkçı Bekir beni beş yüz lira daha kazıkladı.» Bir yeni elbise yaptır-sam, elbisenin parası, İsmail Abiye attığım kazığa ekleniyor.

Böyle böyle, benim İsmail Abiye attığım kazık, altmış bini buldu, bende de para suyunu çekti, mirası çok şükür bitirdik. Şimdi elimde bir bu araba kaldı. İsmail Abinin dilinden kurtulmak için, kariyi boşadım, evi sattım, eşyaları kariya verdim. Şimdi arabayı da satıp Tokad'a gideceğim. Benim gibisini memurluk pak-lar.

O sırada İsmail Abi, dalgalı yürüyüşüyle kahveden içeri girdi. Şapkasını fırlattı, elini dizine vurdu. Konuşmasına kalmadan, oradan biri:

— Halk Partisinin 946 seçimlerinde sandıkları nasıl kırıdıklarını isterseniz size Lütü Kırdar arkadaşımız anlatsın!

— İsmail Abi, Bekir efendi arabayı satıyormuş, dedi.

İsmail Abi, Bekir efendiye yaklaştı, arkasını önüne alıp iskemleye ters oturdu:

— Kaça satıyorsun bakalım? dedi.

Bekir efendi:

— Valla İsmail Abi, sen biliyorsun, dedi, bu arabaya kırk altı bin lira vermiştim, on bin lira da tamir koydum. Şimdi arabalar da pahalılandı.

İsmail Abi ile Bekir efendi bir sıkı pazarlığa giriştiler. Kahvedekiler de, Bekir efendiye:

— Uzun etme artık, bu araba İsmail Abinin sayılır, dediler.

Vur aşağı tut yukarı yirmi bine uyuştular. İsmail Abi:

— Şimdi ben sana yirmi bin liralık bir senet yapar, veririm, dedi, zamanı gelince öderim. Yoksa bana itimadın yok mu?

Bekir efendi hiç sesini çıkarmadı.

— İstersen bono vereyim. Yarın gel al

Bekir efendi, yavaşça kalktı, bastığı yer incinecekmiş, ayağını yavaşça sürüyerek dışarı çıktı, ooh, diye geniş bir soluk aldı.

İsmail Abi de içeride, elini dizine vurup:

— Vay anasını, dedi, ulan gider ayak yirmi bin lira daha kazık attı. Tam seksen bin lira oldu.

Oradakiler:

— Ulan bu Kazıkçı Bekir ne

herif be... diye söylendiler.

Garson:

— Görtürsünüz, günün birinde Allahından bulur o, dedi!

Aziz NESİN

*

Müdafaa!

Annesi, kızını yabancı bir erkekle yakalamıştı. Fena halde çıkışlıyordu:

— Yazıklar olsun sana... Kocan duysa ne der? Ben seni namuslu bir ev kadını olasin diye yetiştirmiştim...

Kız da kendini müdafaa etti:

— Mademki böyleydi, ne diye beni böyle yabancı erkeklerle düşüp kalkmama aldırmiyacak bir adamla evlendirdin?

E Vi pire sardı. Bütün gün hart hurt kaşınıyoruz. Pire için yorgan yakmak, bana önceleri pek saçma gelirdi. Şimdi öyle düşünmüyorum. Pire için yorgan değil, apartıman bile yakılır. Gelgelelim kanun yasak etmiş.

— D.D.T. yap! dediler.

Yaptım. Aman pireler bir sevindiler. İlâcı nereye sıktıysak, oraya bir hücum başladı. Amerikalılar bir vakitler altına hücum etmişlerdi ya, işte öyle. Konukomşuda ne kadar pire varsa, hepsi bize geliyor. Muazzam bir göç...

Bunlar D.D.T. yi ne yapıyorlar diye meraklanıp baktım. Emiyorlar. Bir arkadaşına söyledim.

— D.D.T. yerli mi, Avrupa mı? dedi.

— Ne bileyim ben? Artık, malın yerlisi, Avrupası anlaşılıyor. Zira herbir tarafında fanfinfonca yazıyorlar... «T.M.» işaretini ancak röntgenle görülebilecek bir yere koyuyorlar. Koymuyorlar, gizliyorlar.

— Ama kullanıldığı zaman, yerli mi, Avrupa mı hemen anlaşılıyor.

— Bizim D.D.T. yerli olacak.

— Orası şimdiden anlaşılmaz. Belki yeni icat edilmiş bir şeydir.

— Pireler beslensin diye mi icat etmişler?

— Zehirin öylesi makbul. Akşama bakmışsın, bütün pireler yerde... O zaman ne diyeceksin?

— Hele o zaman bir gelsin de...

Tabii ki, gelmedi. Pireler, beslilikten, sinek kadar olmuşlardı. Serbest, mağrur mağrur gezini-

PIRE bahane

★ Yazan : YALÇIN KAYA ★

yorlar. Vücutlarımızda onların yarattığı küçük dağlar...

— Yere naftalin serp! dediler.

Ben de lafa çok kulak veririm. Aldım yarım kilo naftalin, serp-tim. Pirelerin yarısı yere serildi.

— Tamaaam! diye zıpladım. Hapı yuttular.

Yalnız, diğer yarısının halleri bir tuhaftı. Kendi çevrelerinde dönüp dönüp küt düşüyorlar. Futat, bende bulunan kitaplarını almaya gelmişti. Ona gösterdim. Bir müddet baktıktan sonra:

— Oğlum, bunlar sarhoşlanmış! dedi.

— Tuzlayayım da kokma! dedim.

— Şunlar çakırkeyif. şunlar zom!

— Yarın hepsi mort!

— Bilâkis! dedi.

Sabahleyin baktım: Çakı gibiler... Hanım:

— Naftalinin kokusu uçtu. Bir yarım kilo daha al! dedi.

Aldım... Memleketteki bütün pireler bize üsüştü. «Beleş icki» mi dediler, «beleş eroîn» mi dediler. her ne dedilerse dediler.

Milyonlarca pireden biri bile ömedi. Eceliyle ölenleri saymıyorum. Simdi, onların ecelden öldüklerini nereden anladın, diyebilirsiniz. Anlıvamadım mı vâni. Artık mütehassıs olduk. Yirmi dört saatimiz onlarla geçiyor... E-

ve misafir gelmez oldu. Gelip de pirelensinler mi? Pencereden hâl hatır sormalarına da sevin-yoruz.

— Naptınız, naptınız?

— Teşekkür ederiz. Saime abla. Siz naptınız?

— Hamdolsun!... Pireler nasıl?

— İyi çok şükür. Ellerinizden öpüyorlar.

— Ayol, onlar öpmezler, ısırırlar.

— Bizi ısırıyorlar. Aramızda anlaşma var.

Yalan gelecek ama, öyle! D.D.T. ve naftalin ikram ettiğimizden beri, pireler bize dokunmuyor. Her halde hostlarına gittik. Lâkin, birader, elbiselerin ceplerine, süresine burasına girmiyorlar mı, adam kenaza oluyor. Cepte veya bulunduğları yerde uslu uslu oturuyorlar ki... Hemen yakava, gömleğe fırlanıyorlar. Meselâ bir balodasın. Gözüne kestirdiğin kıza gaz kesiyorsun. Dansa kalkmıyorsun. Mercimek fırına girmek üzereyken, kız utançla diyor ki: — Yakanızda böcek var.

Bizde böcek, ya bittir, ya piredir, ya tahtakurusudur. Hemen oradan kırıyor. O sövlemese, baskası söyliyecek. Çaktırmadan abo atsa, atmaz. Tiksinir. Eline almadığını ağızına alır amma. Böcekli ekmekler sağ olsun.

Cumartesi akşamı sinemaya niyetlendim. İlk isim, pencereden elbiseleri silkmek oldu. Hep pire korkusu. Bâri sinemada rezil olmayalım... Elbise silktiğim sırada sokaktan çarşafı bir kadın geçiyordu.

— Hoşt hoşt! diye bağırıldı.

Alındım:

— Alt tarafı toz! dedim. İnsan onun için kalb kırar mı?

— Sen neden bahsediyorsun Allahaşkına?! Köpek ısırdı.

— Köpek nerde?

— Karanlıkta görünmüyor. Belki de kaçtı. Bacağım koptu sandım.

— Köpek olsaydı görürdüm. Hava o derece kararmadı.

— Sana yalan borcum yok. Ay bacağım, ay ay!...

Bekçi Mehmet Ağa gözükte!

— Hayrola baci?

— Köpek ısırdı köpek, bekçi efendi.

— Kuduz olmasın.

Söze karıştım:

— Aç bak şunun bacağına. Murhakkak pire ısırdı.

Mehmet Ağa, bıyıklarıyla oynuyordu:

— Sizin pirelerin methini duyduk ama, gali o kadar değil!

— Hele bir bak! dedim.

Kadın alevlendi:

— Nereye bakıyormuş, nereye? Sen beni tiyatro artisti mi sandın?

— Vazife adamından ne sakınıyorsun?

— Ne sakınmıyayım? Vazifeye girdiyse, erkek sınıfından çıkmadı ya.

Bekci, basivle yolu işaret etti:

— Düs önüme! Meramını doktora anlatırsın.

— Beni nereye götürüyorsun?

— Hastahaneye... Çok büyük tembihat var. Kimi köpek ısırsa yakalavın getirin, diyorlar. Köpek nerde?

— Ayol dur! Kocamın haberi yok. Simdi isinden dönüp de beni evde bulamazsa, dünyayı ayağa kaldırır.

— Yahu, dedim, ne inatcısın! Göster bacağını olsun bitsin. Belki hastahaneye ilüzm kalmaz.

Kadın caresiz kalmıştı. Siyah çorabını sıvırıırken:

— Peki bakın! dedi, Yalnız kötü kalble bakarsanız, ahrette iki elim yakanızda. Ona göre!

Tonuşunun az yukarısında ceviz kadar bir kabartı. Bizim pirenin marifeti. Söyledim inanmadılar. Bekci:

— Hadi şit canım! divordu. Pire corap üzerinden ısırabilir mi?

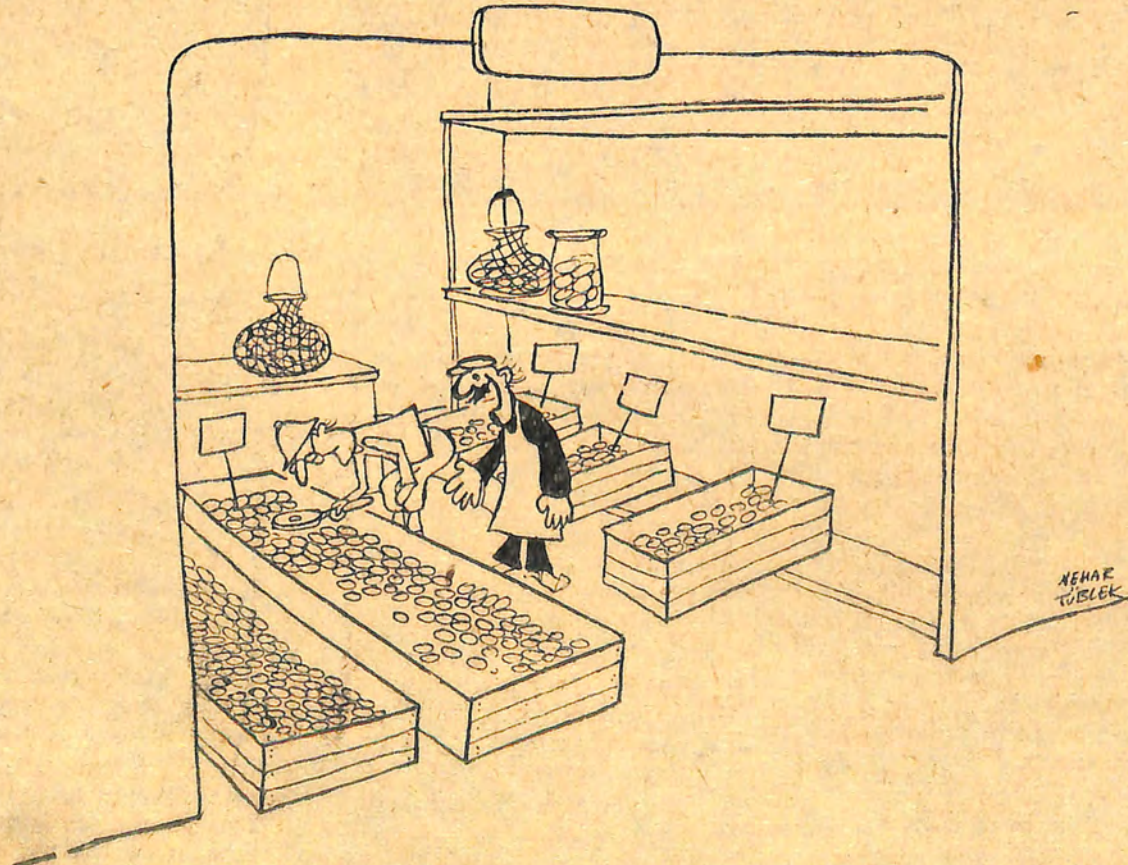
— Isırır birader! Onda bir hortum var. Domalıköv kavali gibi.

— Isırca bile bu kadar şişirebilir mi? Brak rica ederim.

Tin tin gittiler. Hastahanede de köpek ısırdığı sanmışlar. Bayan kuduz iğnesini... Kadıncağız, gide gele, gide gele, kırk iğne yemiş.

O günden bugüne bir ay geçti. Ben pirelere şöyle böyle alış-

Bir milyon senelik bir yumurta aranıyor... (Gazeteler)

— Boguna arıyon hemşerim... Bu yumurtaların hepsi günlük...

miştım. Velâkin gerek anneni, gerek hanım:

— Sen ne biçim adamsın? Şunlara bir çare bulsana! diyorlardı.

— Gördünüz işte, ne yaptırırsak kâr etmedi.

Annem:

— Zeytin Hocaya gittin mi ki, öyle söylüyorsun! dedi.

— O hoca ne yaparmış?

— Ne yapamazmış diye sor.

— Allah Allah!

— Ezbere konuşma. Git bir kere!

Alacahırka taraflarında oturuyormuş. İstemeye istemeye gittim. Anne hatırı!... Hocanın evi vıngır vıngır işliyordu. Oturup sıramı beklemeye koyuldum. Karşımda başörtülü bir kadın vardı. Kalktı yanımdaki iskemleye oturdu:

— Senin ne derdin var, a evlâdım? Maşallah gencisin, dînç-sin!

Sana ne benim derdimden. Sen kendi dalgana baksana, diyemedim. Kafadan attım:

— Bir kıza tutuldum teyze. Derken o kızın ablasına tutuldum. Çaktırmadan ikisini de idare ediyordum ki, bu defa en küçüğüne tutuldum. Oldu üç. Böyle güzel kızlar doğuran kadını görmek istedim. Gördüm de... Oldu dört. Annelerine tutuldum.

— Hay canın çıkmasın e mi! Nineler'ne de tutulaydın?

— Ona Azrail tutulmuş... Bakalım bu işin içinden nasıl çıkacağım?

— Allah yardımcın olsun!

— Allah, insana böyle işlerde yardım eder mi be teyze?!

— Kalbini pek tut!

— Ne kadar tutsam, ipin ucu, kemerin ucu karılarda.

Gönü hoş olsun diye sordum:

— Senin derdin ne?

— Ah sorma! Yılmazımın parmağında dolama çıktı. Bir muskacık yazdıracağım. Allah cümle-i kem nazarlardan saklasın! Yılmazım çok güzeldir. Japon bebeklerine benzer. Nazara uğradı... Torunumdur. Ortanca oğlumun oğlu.

Fırlayıp yeni gelenlerden birinin yanına oturdu. Onun derdini de anlatacak. Hastalık efendim. Merak hastalığı... Bir ara gözden kayboldu. Gitti mi, ne?

Bir saat sonra hocanın odasına alındım. Zeytin Hoca dedikleri kadar var Simsivah!... Esmen vatandaşlardan da esmer. Ama zenci değil.

— Hoca efendi, derdim şu...

Eliley mâni oldu:

— Sen söylersen kıymeti kalmaz. Hoca dediğin, kendi bilmeli.

Bağdaş kurmuştu. Ayaklarını altına alıp dua okudu. Elleriyile yüzünü sıvazladıktan sonra, tekrar bağdaş kurdu.

— Evlâtçığım, senin derdin bir

— Çok ihtiyatlı kız doğrusu. Kışın glyeceği kürkü yazdan tedarik ediyor!...

değil, dört! Üçü kız, biri kadın.

— Aşkolsun vallah!

— Daha geniş söyleyeyim. Kadın, o kızların annesi.

— Aşkolsun be!

Gözleri parladı:

— Nasıl bildim!... Biz öyle uyduruk hocalardan değiliz.

— Aşkolsunu senin için kullanmadım. Benden alıp sana yetiştiren kadına aşkolsun! İyi rol döktü.

— Sen ne dersin, neden bahsedersin delikanlı?

— Benim kimseye tutulduğum yok. Şöyle bir savurdum, rüzgârı sana gelmiş... Eee, sen ne dersin şimdi hocam?

Pişkin pişkin güldü:

— Ne diyeyim çocuğum! Yalancı dünyada doğrucu iş olur mu?.. Sen ne işle meşgulsün?

— Hikâyeciyim.

— Gördün mü, senin iş de yala

na dayanıyor! Hem yüzde yüz ya lana...

Gülümsedim. Cesaretlendi:

— Söyle bakalım derdini! Belki faydamız dokunur.

— Dokunmaz.

— Sen söyle hele! Bizim kamusta herbir şey yazar. Şöylece ne bir gözden geçirdim mi, derdine derman buluveririm..

Kibrit kutusuna doldurduğum pireleri, hissettirmeden, yanbaşımda hürriyete kavuşturuverdim. Uyuz gibi kaşınmaya başladı.

— Hocam, dedim, benim de şi kâyetim bundandı.

— Eyvah, fena bir hastalık olmasın. Bana da bulastı.

— Doktora git doktora!

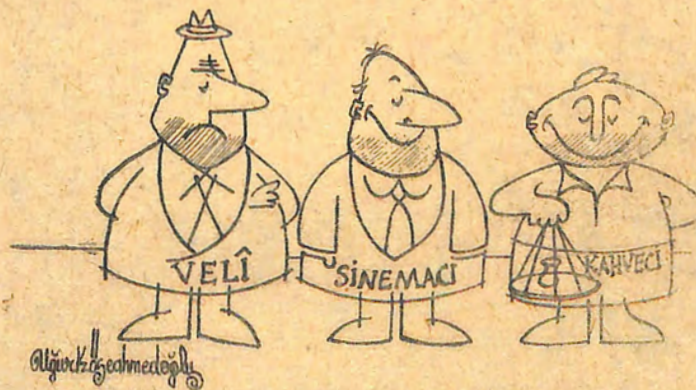
— Faydasız olmaz. Ali Rıza Parnaknalı biliyorsun?

— Bilmem mi? Meşhur dahiliyecii!

— İşte ona tükürük'le, nefesle, tedavi usullerini gösteriyorum.

— Niçin hocam?

— Piyasada ilaç yok!

Okullar açıldı!

YALÇIN KAYA

HEDEFİMİZ
YAĞLI
KUYRUK

9 EKİM 1958 — PERŞEMBE

KuuruK
BAĞIMSIZ BAĞSIZ, İPSİZ SAPSIZ, TAM TARAFSIZ GAZETE

Açık artırma

Yarınki cuma günü Sandal bedesteninde, tanınmış bir aileye ait az kullanılmış keten mendil açık artırma ile satılacaktır.

Habeş Ticaret Heyeti Mudanyada

BAŞMAKALEYE
YAN GEL!

Vekâletler!

İş başka, cümbüş başka demişler. Politikacılık başka, hükümetçilik yine başkadır. Amma diyeceksiniz ki iktidar için ikisi de mühim: Zaman zaman Vekâletten Vilâyete, zaman zaman da Vilâyetten Vekâlete seyrirteceğiz!

Bize kalırsa bunun daha kestirme bir yolu var: Vekâlet sayısını Vilâyet sayısına çıkarıp her vilâyette bir Vekâlet kurmak!

Bu suretle, meselâ İstanbul fatihi sayın Menderes'i daima bağrımıza basmak için Başvekâleti İstanbul'a naklederiz. Maliye Vekâleti için Eskişehir, Maarif Vekâleti için Ağrı pek müsnaşip olur.

Vekâletlerin böylece vilâyetlere dağılması iç turizm bakımından da faydalı olacaktır. Çeşitli Vekâletlerde işleri olan vatandaşlarımız, o Vekâletlerin bulunduğu vilâyetlere gitmek, Vekil beyefendileri görmek ve dileklerini arz edebilmek için günlerce, haftalarca, hattâ bazen aylarca kalacaklardır. Bu sayede, şimdilik sayısı altmış altıya bulan vilâyetlerimizde en az altmış altı Hilton kurulacağını ve kalkınma programımızın altmış altıya bağlanacağını umarız.

Başyazar

Cinayet insanı midir?

Sabıkali Mümin Soyutemiz ile sabıkasız arkadaşı Emin Yaşbakla, dün bu münakaşadan ötürü bıçaklara sarılmışlardır. Kınasan kavga sonunda, cinayetin insanı olmadığını söyleyen Emin Yaşbakla, aksi fikri ile ri süren arkadaşı Mümin Soyutemizi 2115 yerinden yaralayarak öldürmüştür.

10

Merva Elmasiye, Mütareke binasındaki koltukların niçin yırtık ve bakımsız olduğunu sordu

Mudanya. 7 (Gramofonla) İki gündenberi şehrimizde bulunan Marve Elmasiye başkanlığındaki Haber ticaret heyeti bugün Bursadan kazamıza gelmiştir. Heyeti, gazinoda içilen buzlu ayranlardan sonra, 1957 seçimlerinde temeli atılan, fakat o gündenberi el sürülmeyen Jüt Fabrikası sahasına götürülmüştür. Heyet mensuplarından biri, kasabamızın ileri gelenlerinden bir Demokratı: — Fabrika niçin inşa edilmiyor?

Diye sormuştur. Demokrat şahıs, fabrika sahasını çeviren dikenli telleri ve «Jüt sahasıdır. Girilemez» levhalarını göstererek şöyle demiştir:

— Yasak olduğundan, işçiler içeri giremiyor. Yoksa fabrika şimdiye kadar hayda hayda biterdi. Hükümetin kabahati yok. Kabahat, dikenli tellerle, levhalarda. Bu tel ve levhaların, muhalefet tarafından kıskırtıldığını öğrenmiş bulunuyoruz. Haklarında sert tedbirler alacağız.

Verilen izahattan tatmin olan Habeş Ticaret Heyeti, bilâhare Mudanya Mütarekesinin imzalandığı mütareke evini ziyaret etmiştir. Marve Elmasiye, Mütareke binasındaki yırtık koltukları, sökülmüş koltuk kılıflarını işaretleyerek, bu rasının niçin bakımsız bırakıldığını sormuştur. Aynı ileri gelen Demokrat:

— Halk Partisinin memleketi nasıl bakımsız bıraktığını göstermek için öyle bıraktık. Demidir.

DEMOKRATLARIN ŞİKÂyeti

Tuğlacı semti Demokratları dün karakola müracaatla, parti ocak binasının tam karşısındaki evde oturan bir vatandaşın bütün gün «Bin yemin ettin a zalim, yok mu imanın senin?» şarkısını söylediğini, bunun maksatlı ve gayeli olduğunu bildirmişlerdir.

Bilecik'e ehliyet fabrikası kurulacak

Bilecik. 3 (Umumi) — Yurdun muhtelif yerlerinde gelip şehrimizden ehliyet almak isteyen şoför namzetleri bu işin daha süratli yapılabilmesi için Bilecik milletvekillerine dert yanmışlardır.

Helâl kaynaklardan haber alındığına göre, bir milletvekili, gençlere şu suali sormuştur:

— Ehliyet için buraya gelmeniz hikmeti nedir? Neden

kendi vilâyetinizden almıyor sunuz.

Söylenildiğine göre bir vatandaş aşağıdaki cevabı vermiştir:

— Efendim, Bilecik fakir vilâyet. Bursanın kaplıcaları, Uludağı; İstanbulun denizi; Ankaranın keçisi, armudu var. Peki ya Bileğin?..

Milletvekili cevap veremeyince genç devam etmiştir:

— Ehliyet, Bileğin turistik geliri olmuştur. Oteller, lokantalar cayı cayı işlemektedir. Hele ehliyet verme işi biraz daha süratlendirilirse Bilecik kısa zamanda mamure olur.

Milletvekili telefonla Ankarayı aramış ve konuştuktan sonra şoför namzetlerine şu nûjdeyi vermiştir:

— Şehrimize ehliyet fabrikası kuruluyor. Başkan söz verdi. Temelleri pek yakında, 1961 seçimlerinde atılacak.

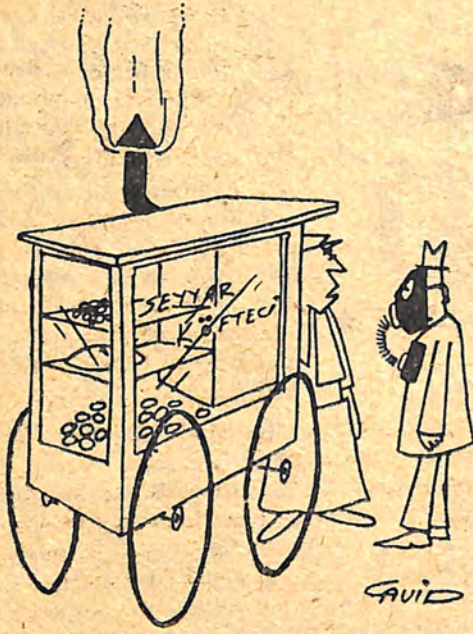

— Bulamazsınız efendim, o mala narh kondul...

6 OKKA

Kendi düşen ağlamaz derler. Pekâlâ ağlar. O sözü göyle yapmalı: Kendi düşen kendi ağlar.

Mantıkan öyle olması lazım. Demokrat Parti düşecek de, Halk Partisi mi ağlayacak?

Seyyar köfteçiler zehirli gaz sağıyorlar...
— Gazeteler —

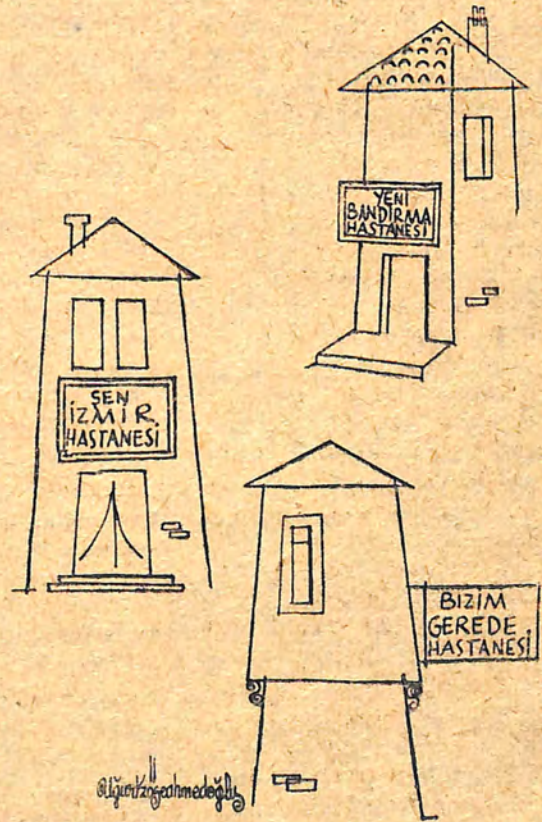
YAZISIZI

YAZISIZI

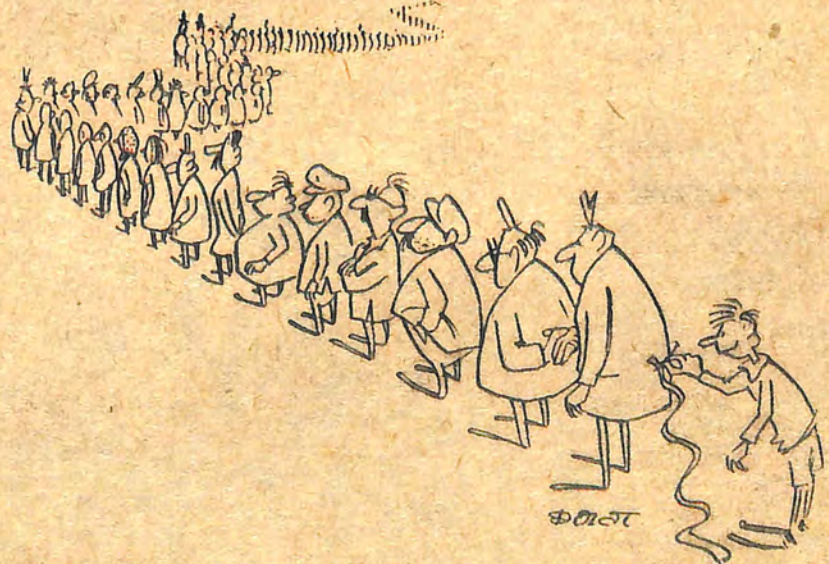
— Bir şatobiriyani!

Anadoludan gelenler şehrimizdeki hastaneleri
otel olarak kullanıyor. (Gazeteler)

— Sefiller'i verir misiniz!...

YAZISIZI

UZUN zamandır içimde yaşıyan bir vicdan azabını, bu gün vicdanımın deliğini açmak suretiyle dışarıya çıkarıyorum. Siz büyüğüm şu satırları yazarken ne kadar rahatladığımı ifade etmekten âcizim. Bendeniz, uzun yıllar muhalefet cephesine, boşu boşuna kendini vakfetmiş bir talihsizim. Bu yüzden çektiğim maddi ve manevi sıkıntının haddi hesabı yoktur. Fakat geçen akşam gördüğüm mânâlı bir rüya, bana hakikat yolunu birdenbire açtı. «Hayırdır işallah» dediğinizi farzederek, zatiâlinize rüyamı kısaca anlatmak isterim.

Efendim, bendeniz muhalefetin en keskin mücadelelerinden biriydim. Memleketteki hürriyet-sizliklerden, ötedenberi şikâyet eder dururdum. Dün akşam gene aynı dertleri yüreğimde hissederek uykuya dalmıştım ki, uyku esnasında, karşıma, elektrikle aydınlatılmış, nurlu bir yol açıldı. Bu yol, tıpkı Topkapı asfaltına benziyordu. O sırada hâtiften bir ses duymaya başladım:

«Ey Abdullah!.. Şu nurlu yola girersen, o yolu sonunda seâmet ve bereket vardır» diyen bir ses... Ben de ister istemez o yola girdim. Sağıma soluma bakınarak yürümeye başladım. Gittim, gitim, gittim... Yolu sonuna doğru, karşıma koskoca bir çeşme çıktı. Her tarafı pırıl pırıl mermereydi. Dudaklarım da susuzluktan çatlamıştı. O sırada hâtiften gelen aynı ses bir daha duymıyayım mı?..

«Ac besmeleyle iç suyu. Bizimkilere eyle dua...»

Diyordu. Yavaş yavaş sokuldum ve musluğu temkinle açtım. Birdenbire musluğun ağzından, şakır şakır altın lira akıya başlamaz mı?.. Şaşkınlığımı, sevinçimi artık siz tasavvur edin... Hemen bütün ceplerimi, şapka-mı, paçalarımı bağladıktan sonra

Çeşme RÜYASI

★ ADNAN VELİ ★

üniversite muhtariyetinin mevcut olmadığını, basın hürriyetinin ortadan kaldırıldığını, seçim emniyetinin yok edildiğini, geçim zorluğunun dayanılmaz bir hal aldığı, bir teviye iddia edip dururdum. Meğer ne saçma düşüncelere saplanmışım?.. Çeşme rüyası, bana bütün gerçekleri açıklamış oldu. Şimdi artık, hakikatlerle yüz yüzeyim.

Yurdumuzun mazhar olduğu bu yük kalkınma ve gelişme hamleleri, artık benim heyecanlarıma sed çekemez oldu. Bu büyük eserler karşısında sarsılıyorum, titriyorum, târifsiz bir vecd içine düşüyorum.

Dün İstanbulu şöyle bir dolayışım dedim. Açılan yeni bulvarları, büyük semtleri birbirine bağlayan asfaltları, köhne binalardan temizlenmiş muazzam meydanları gördüm de, yüreğimin ucu titredi. Hele Tophane çeşmesini görünce baygınlıklar geçirir gibi oldum.

Şimdi gözlerimi maziye çeviriyorum da, muhalefetteki mücadelenin ne kadar mânâsız, ne kadar maksatsız, ne kadar insafsız olduğunu çok iyi anlıyorum. Evet, bir vakitler «memlekette Anayasaya aykırı kanunlar var» diye haykırırdım. Halbuki biri çıkıp da «Hangi kanun Anayasaya aykırı?» diye soracak olsa, verecek cevabı bilemezdim. «Memlekette hâkim teminatı yok» di-

ye haykırırdım. «Neden yok?» deseler, apışıp kalabilirdim. Seçim emniyetsizliğinden lâf açardım da, sebebini bilemezdim. Basın hürriyetini ele alır mincıklardım da, «Hürriyetsizlik burun neresinde?» diyecek olsalar, zımk diye şapa otururdum. «Ortalıkta kahve yok, ilaç yok, yedek parça yok, cam yok, demir yok, lâstik yok, peynir yok, yağ yok» diye bar bar bağırırdım da, «Kalkınma da yok mu?» deseler, afaıldım. Ulan ben ne traşçı herifmişim beyim?..

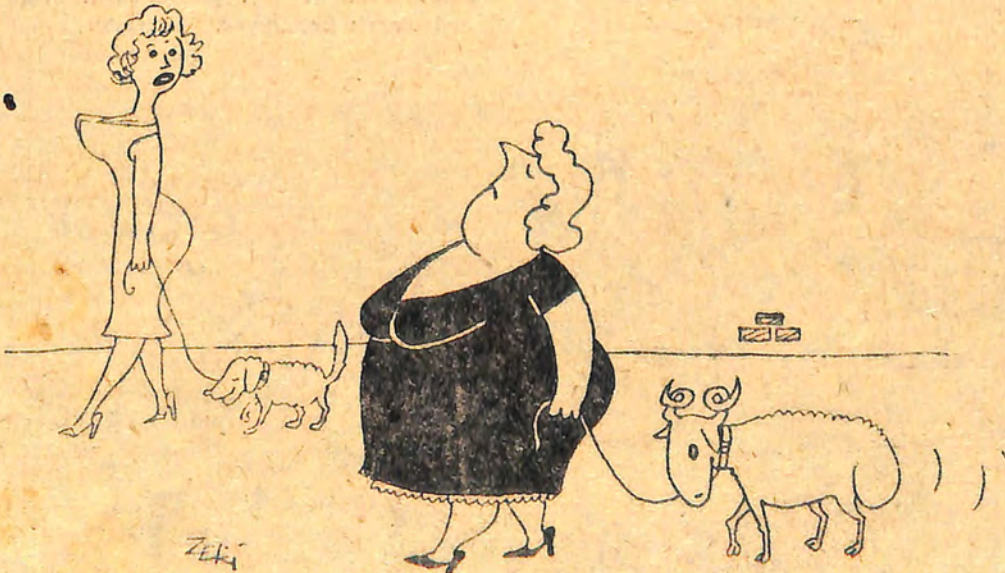
Bu cümledeki ulan lâfını zatıâliniz için değil, kendim için kullanıyorum. Yanlış anlaşılmasını hassaten rica ederim.

Ne diyordum?.. Evet... Artık tek mil kusurlarımı tamamen görüyor, anlıyor, ve şimdiye kadar yaptığım hergelelikten dolayı zatiâlinizden müthiş özür diliyorum. Sayenizde, bendeniz de min gayri haddin şimdilik Perapalas otelinde mukim olur otursam ve Hiltonun Lâlezar salonunda bir basın toplantısı yaparsam ve basın sahifelerinde isimimle, cismimle, resmim'e arzı endam edersem ve bana da «zatiâliniz» demiye başlarsa, göreceksiniz ki hem ben yükseleceğim, hem de yurdumuz daha hızlı bir kalkınmaya doğru koşacaktır.

Sizin için her şeyi, ama her şeyi yapmaya hazırım. Düne kadar müdafaa ettiğim fikirleri, bugün baştan başa çürütüp, bütün muhalifleri terletmezsem, bana ne dersiniz deyin... Çünkü ben inandığım fikirleri, göz kırpmadan müdafaa etmesini bilen bir herifim.

Bugün siz büyüğüm karşı olan derin sevgimi ve bağlığımı bildirerek, derin saygılarımla ayaklarınızdan öper ve ister aksın, ister damlasın, münasip göreceğiniz herhangi bir çeşmenin başında oturmam gerektiğini en geç 24 saat içinde açıklamanızı niyaz ederim sayın efendim...

Büyük demokrasi mücahidi
Çeşmeci Abdullah

Eğilmeğe dair

Esaslı dalkavuktu. Bu sayede, Parti kademelerinde iyice yükselmişti. Bir hususiyeti de boyunun iki metreye yaklaşmasıydı. Uzunların her zaman aptal olmadığına canlı bir mîsal teşkil ediyordu. Bir gün yine genel başkanın yanındaydı. Epeyce sohbet ettiler. O ayrıldıktan sonra genel başkan yanındakine:

— Yahu, diye dert yandı, bu herif benden en aşağı yirmi santim uzun... Öyleyken her karşılaşışımızda ne dediğini duyabilmek için eğilmek zorunda kalıyordum!

AŞK Teknesi

BİR yaz akşamı, koyu ve parlak renkli denizde akıntıya kürek çekiyordum. Güneş, gecenin koynuna girmiş ve gökyüzü kıpkırmızıydı. Yumuşak gümüşten istavritcikler, suyun yüzünü öpücük öpücük fışkırtıyorlardı.

Karşımda oturan şipsirin kızın, inci gibi dişleri ve gülen gözleri vardı.

— Aman ne hoş dedi, balık olmak ister miydin?

— Seninle birlikte tabii... Ama şöyle koskocaman ve keskin bir kılıç balığı olsam!...

— Ben de bu güzel dünyanın önünde kalkan balığı o'urdum.

— Zaten bütün kadın ve erkekler, kılıç ve kalkan balıklardır canımın içi!... Birisi her tarafa keskince atılmak ister, fakat öbürünün sevgisi bütün iyilikleri ve güzellikleri korur...

— Sen galiba sahiden şairsin canım!...

Ağızma bir üzüm tanesi attım. Üzerimizde döne döne dolaşan şair martılarından birisi tam tepeme bozuk bir kafiye bıraktı. Mendilimi çıkarıp şaşkın şaşkın silmişim.

Sağ yanımda iki şişe bira, sol tarafımda armutlar, şeftaliler, üzümler. Altımda sandal, karşımda şirin kız... Ve bütün bunların perdelediği çirkinlikler âlemi artık benden uzakta...

Bakkaldan biraları veresiye alırken, adamın burnunu kasiya kasiya homurdanışı... Meyvaları borca tartan manavın ara nağmeleri... ve sandalını gizlice aşır-dığını anlıyan Pırpır Recebin yumruklarını kaldıra indire arkamdan yağdırdığı küfürler... Tıpkı hoş kokulu bir çiçeğin dibinde kalan gübre gibi, bütün bunlar da altta kalıyor. Tekrar etrafımdaki güzel dekora dönüyorum. At elin, torba emanet, bizim dah dahımız var. Harikulâde hayaller ülkesine çala kürek gidiyoruz...

Su sesi... Kız sesi... Para sesi...

Küreklerden şıpır şıpır sular damlıyor.

Kızın taptaze kahkahaları var.

Yazan :
BİTİRİM

#

Para sesi: Mafiş!...

Yalnız ufukta, tostoparlak bir ay, bizden çok yükseklerde kalan altın bir tepsi gibi doğuyor.

— Aşk, insanın nesinden belli olur canım?...

— Sarılışından!... Sevgilisini bulan ona sarılır, bulamıyan da işe güce, paraya, koltuğa, kitaba, makineye... Ne bileyim ben, keser sapı, kuvvet hapı, artık ne eline geçerse!... ona sarılır ve aşk ile meşk ile çalır da çalır...

— Ya sen?...

— Şimdi ik küreklerle sarılıyorum... Burası nasıl?...

— Güzel...

Çıplak ayaklarını sandalın içinde biriken suda çıpıl çıpıl ettirdi:

— Ama bu tekne dehşetli su alıyor, az sonra yıldızların altında cup diye batıcaz!...

Baktım, doğru. Hemen ku'pu kırık maşrapaya yapıştık:

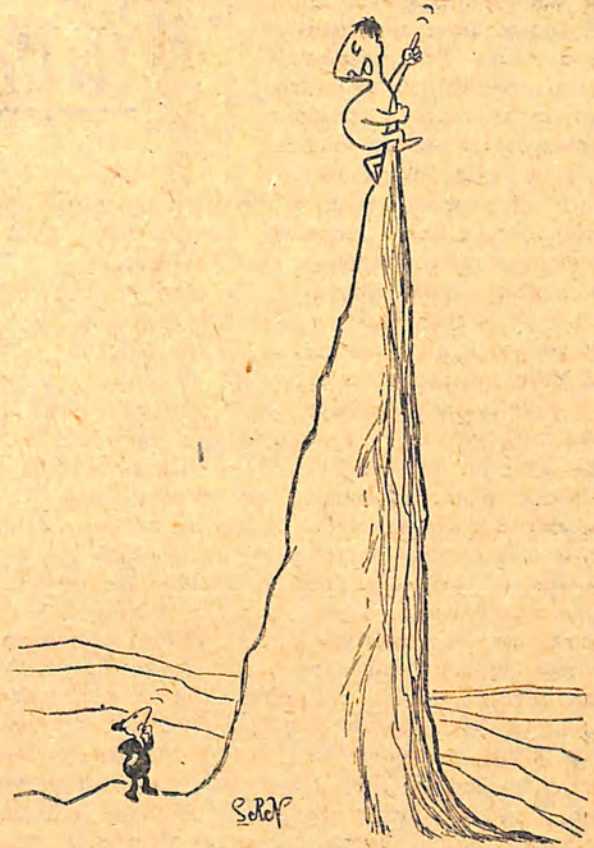
Altan fışkıran suları üstten boşalt da boşalt...

Az sonra kız tekrar seslendi:

— Aman bırak maşrapayı, kürekleri a!.

— Neden canım?

— E baksana, akıntıya kapıldık gidiyoruz...

— Daha çıkayım mı?

Sahi, tekrar aldık kürekleri: Fış fış da fış fış!...

— Ay yi e sular doldu, ben başa çıkamıyorum a! maşrapayı.

— Hay hay!...

Ve sandal tekrar gerisin geriye sürüklenmeye başladı...

— Eyvah bırak maşrapayı, al kürekleri...

Lâhavle!... Bir değil, beş değil, on beş değil... Amanın dakika-

lar!... Saatler geçmiye başladı... Maşrapadan küreklere, küreklerden maşrapaya... Bizim tekne «cak!» dedikçe su «cuk!» dedikçe başka şey isteyen Ankaa kuşları gibi hep aynı yerlerde gide gele fır dönüyor... Gündüzler gece oldu. Saçımız başımız dağıldı... Her tarafımız vıcık vıcık su... Tuzlu sular içinde tatsız tuzsuz bir didinme ki sormayın...

Vaziyet alaca karanlıktı!... Aydede bir gözünü yummuş, bize ve bizim gibi didinen kimbilir daha nice'lerine doğru gülümsüyordu... Ümitlerimiz parlak yıldızlar gibi çok uzaklardan göz kırpyorlardı... Kız bir taraftan da başladı sandalın içine sel gibi gözyaşları akıtmaya. Ben suları boşaltamıyorum zaten.

İşin sonunda kız kızdı:

— Bu sandal da senin gibi diye bağırdı.

— Fakat bütün insanlar bu sandal gibidir sevgilim, herkes açılabilirdi derinliğe kadar açılır... Ve ondan ötesi, maşrapa kürek, maşrapa kürek...

★

Aradan tam sekiz yıllık bir rüya geçti. Nikâh memurluğu, düğün, dernek evlendik. Ve gülümseyen insanlar gelip ellerimizi sıktılar... Etrafımızda üç tane de cin gibi yumurcak pevdah oldu... Şimdi aşk tekneimizde tam beş kişiyiz. Bu harikulâde yeryüzü denizinin sayısız aşk tekneleri arasına biz de katıldık. Maşrapa kürek, maşrapa kürek gidiyoruz. Fakat dümenleri doğrultamadık gitti be kardeşim!...

«Basın hürriyetli!...

BEYOĞLU'NUN arka sokaklarından birine girdi. Bu sokakların hepsi aynı çığırda çalışan evlerle dolu değildir. Namuslu iş adamlarının bulunduğu yerler de vardır. Netekim eski Melek, yeni Emek sinemalarının tam arkasına düşen daracık, kargacık burcacık çıkar ve çıkmaz sokaklarda film ve artist acentaları, sinema işleriyle uğraşan bir yığın meçhul şöhretin çalıştığı yazıhaneler buradadır.

Aynur, sarı saçları gözlerinin üstüne dökülmüş, ince belinin altında geniş kalçalarını sallaya sallaya kıvrıya, bunlardan birine girdi. Pis, karanlık bir koridora açılan kapıyı tıklattı. İçeriden bed bir ses:

— «Gel!» diye gürledi. Besbeli çay getiren kahveci sanmışlardı. Lâkin Aynur kapıdan girerken meşhur Amerikan ıslıklarından ikisi gittikçe yükselerek duyuldu. Ardından da bir ses:

— «Buyur hayatım... Sensin de mek...» dedi. Bu, Durmaz Film şirketinin yegâne ortağı Osman Durmaz'dı. Kendisi, küllüstür bir masanın başına çökmüş, karşısındaki tek koltuğa yayılı şişman bir zatla konuşuyordu. Boyasız iskemleyi Aynur'a gösterdi. Sonra:

— «Bir dakika, şekerim» dedi. «mühim bir işimiz var da...»

Tanınmış film yıldızlarımızdan olan Aynur Ekeli, iskemleye oturdu. Bir bacağına öbürünün üstüne attı. Ufak ve dik göğsünü kah ramanca ileri doğru çıkararak şişkoymu dikizlemeye başladı. Herifte iş vardı. Para babası olduğu belliydi. Ötedenberi rejisörlük, acentalık, senaryo yazarlığı, elektrik teknisyenliği, dekorculuk gibi sinema ile ilgili her işe eli yatkın olan Osman Durmaz, durup dinlenmeden herife izahat veriyordu. Bir ara Aynur'a döndü:

— «Şevket Beyefendi yeni prodüktörümüz...» diye takdim etti, «kendileriyle yeni bir film üzerindeyim. Bu da Aynur Ekeli, efendim. Herhalde ismini duymuşsunuzdur. Genç yıldızlarımızdan...»

Aynur, pembeye boyalı kocaman dudaklarının bütün dişiliğiyle adamı âdeta uzaktan öptü. Göbeklilere bayılırdı. Çünkü para, bunlardaydı. Yeşil gözlerini adamın baygın ve eltâşlı bakışlarına çiviledi. O kadar uzun baktılar ki, Osman öksürüğe tutuldu.

— «Evet, Şevket Beyefendi,» diye devam etti Osman, «işte Leylâ ile Mecnun'un senaryosu burada, hazır...»

— «Bâri eski bir eser mi?» diye sordu prodüktör. Rejisör güldü:

— «Eski de lâf mı iki gözüm? Aşk tam beş yüz yıllık bir aşk hikâyesi...»

— «Sakın bu, Fuzuli diye bir divane gâir varmış, onun Leylâ

Leylâ ile Mecnun

ile Mecnun'u olmasın?»

— «Bravo Beyefendi... Mükemmel bildiniz...»

— «Ama o, çok tarihidir... Manzumdur da galiba...»

— «Ne olduğunu pek bilmiyorum. Çünkü senaryonun aslıyla bir ilişiği kalmamış. Bu bakımdan tehlike yok...»

— «Bâri senaryoyu yazan bilgili bir kimse mi?»

Bu sefer Aynur söze karıştı:

— «Senaristlerimizin en kültürlüsüdür Beyefendi... Galatasaray'dan daha yeni koğuldu...»

— «Mevzuu nedir acaba?»

— «Acıklı bir aşk hikâyesi,» dedi Osman. «Bir kız, bir oğana âşık oluyor. Sonra oğlan da kıza âşık oluyor. Derken bunları birbirinden ayırıyorlar. Oğlan...»

— «Anladım, anladım...» dedi Şevket Beyefendi, «Baş rolü kim vereceğiz?»

— «Tabii Orhon Arıburnu'na...»

— «Bu rol için fazla okur yazar değil mi? Şair diye duydum...»

— «İnanmayın. Zavallının adını çıkardılar mahsus, ki piyasada iş yapamasın diye... Ben eminim, Fuzuli'nin hangi asırda yaşadığından bile haberi yoktur. Mükemmel gang filmleri çevirir...»

— «Ya kız?»

Şevket Bey denen hacıağa, bu suali sorarken sırtarak Aynur'a

dönmişti. Osman:

— «Altan'ı alacağız... Bir piyeste görmüştüm, gayet güzel göbek atıyor...» dedi.

— «O olmaz... Lâle'yi alalım...»

— «Aman Beyefendiciğim? Lâle'nin Leylâ'yla müşterek nesi var?»

— «Bir kere iki tane (L) harfi var, bir (a), bir de (e) harfi var. Daha ne olsun? Hem ben onun daha evvel çevirdiği bir filme de para yatırmıştım. Kendisinden alacaklı durumdayım. O'na mahsup ederiz...»

— «İyi ya...»

Şevket Beyefendi devam etti:

— «Hemen yarından itibaren Topkapı sarayından başlıyalım...»

— «Topkapı Sarayıyla konunun münasebeti yok ama...»

— «O'sun. Siz bulursunuz. Hayat gibi bir mecmuada aylardanberi Harem Hayatı diye Topkapının bedava reklâmı yapılmışken başka yer olur mu hiç?»

Aynur yerinden kalktı:

— «Beyefendi gayet haklı, Osmancım,» diye kıırttı. Şevket Bey sordu:

— «Kaça çıkar dersiniz bu film?»

— «Takriben yetmiş bine...»

— «Olmaz... (Anamı kıtır kıtır kestim) filmini seksen bine ma-

letmişler. Bizimki yüz bin liraya çıkmalı...»

Osman Durmaz âdeta apta laşmıştı. Sevincinden ellerini uğuşturmaya başladı:

— «Siz emredin beyefendi... İsterseniz yüz elli bine çıkaralım. Daha esaslı reklâm olur...»

Prodüktör altın dişlerini göstererek sırtıyordu. Aynur hemen onun kucağına oturacakmış gibi sokuldu. Dik göğüslerini şişkonun göğsüne dokundurdu. Pembeye boyalı kocaman dudaklarını öpecekmış gibi herifin ağzına yaklaştırdı. Bir tutam sarı saç, Şevket Beyefendinin yüzünü okşuyordu. İnitili bir sesle:

— «Ya ben?» dedi, «benim rolüm yok mu?»

Prodüktör, rejisöre döndü. Biryandan kolunu Aynur'un beline doladı, sert bir hareketle kendine çekti, bastırdı:

— «Osman Bey gayet istidatlı rejisörlerimizdendir. Yüz binlik filmi yüzeli bine malettikten sonra nasiip olsa içinden size de bir rol çıkarır. Ama senin asıl rolünü ben vereceğim... Hele şuradan bir çıkalım. Bana Leylâ olursun...» dedi.

Prodüktörle yıldız kolkola harâb yazıhaneden çıkarken Osman Durmaz kendi kendine söylendi:

— «Yoksa Mecnun ben miyim?»

— Hikâyeci —

Dördüzler!

İzmir Fuarını geziyorlardı. Kalabalık dehşetti. Bir ara, Baki Süha Ediboğlu, bir kanepeye oturmuş dört tane mini mini yavru gördü. Dördü de su damlası gibi birbirine benziyordu. Anneleri olduğu belli, iri yarı bir kadına dayanamadı. Baki Süha, sordu:

— Affedersiniz hanımefendi... Bu şeker şeyler sizin mi?

— Evet.

— Ne kadar da birbirine benziyorlar maşallah.. Herhalde ötekiler yeğenleridir!

— Hayır. Hepsi benim...

— Aynı yaşta gibi görünüyorlar. Demek her sene bir yavrunuz oldu...

— Hayır. Dördüzdürler...

Ediboğlu, fena şaşırılmıştı. Edepli edepli sorgusuna devam etti:

— Peki ama, nasıl oluyor? Sizin kadar geng bir annenin dördüz doğurması herhalde nâdir birşey...

— Evet, yüz binde bir defa oluyormuş...

Baki Süha yine aynı samimi hayret içinde sormaktan kendini alamadı:

— Öyleyse, affedersiniz, ev işine nasıl vakit buluyorsunuz?

— Herif!... Haydi bakalım benim gibisini ara da bul!

Harika çocuk!

Rahmaninof daha çok küçük yaşlarda büyük bir müzik kabiliyetine sahipti ve mükemmel piyano çalıyordu... Yedi sekiz yaşlarında, bir Rus asilzadesinin konağındaki ziyafette Bethoven'in meşhur Kroyger Sonat'ını çaldı, eser ağırdı ve aralarında uzun sü-kût partileri vardı.

Çocuk büyük bir dikkatle bu susma ölçülerini sayar ve beklerken ev sahibi kadın dayanamadı ve yerinden kalkıp Rahmaninofun yanına geldi. Kulağına fısıldadı:

— Yavrucuğum sıkılmal! Bunu hatırlayamıyorsan bize daha iyi bildiğin bir şey çal. (Avusturya)

✱

Benekler!

Kadıncağız şikâyet ediyordu:

— Gözlerimin önünde daimi benekler uçuşuyor, mavı benekler; sarı, siyah, kırmızı rengârenk benekler...

Arkadaşı:

— Hımm... dedi. Hiç, bir ruh doktoru gördün mü?

Kadın başını salladı:

— Hayır, sadece benekler görüyorum.

(Alman)

Kardinalin yemeği!

Mme de Tencin ve Fontenelle Kardinal Dubois'ı yemeğe davet etmişlerdi ve gelmesini bekliyorlardı...

Kuşkonmaz yenilecekti ve en mühim mesele de garnitür ve kuşkonmazın hazırlanışı idi. Zira kardinal bu yemeğe salça kor, Mme de Tencin hiç bir şey ilâve etmez, Fontenelle ise zeytinyağı yerdı...

Fakat tabii misafire hürmeten kuşkonmaz salçalı hazırlanacaktı... Onlar beklerken bir haberci geldi ve Kardinalin âni bir kalp krizi sonunda vefat ettiğini bildirdi. Bunun üzerine Fontenelle mutfağa koştu ve bağırdı:

— Aşçıbaşı kuşkonmazı zeytinyağılı hazırla.

(Fransız)

✱

DÜŞMANINI SEV

Papaz vaazında:

— Düşmanlarınızı seviniz kardeşlerim, diyordu.

Ön sıralarda oturan yaşlı bir adam yanındaki adamın kulağına eğilip:

— Zaten öyle yapıyoruz değil mi? dedi. Kadını, tütünü ve içkiyi sevmeyen var mıdır?

(İtalyan)

— Biliyorsun, ben küçük bir memurum. Umum Müdürünki gibi geniş, rahat oturabilmem yok!

— İtalyan —

Kara yılan!

Bir New-York'lu hayatında ilk defa olarak kira gıtmış, güzel bir otele yerleşmiş, tatilini geçiriyordu. Bir gün sabah yürüyüşünden otele eli yüzü yara içinde ve toza çamura belenmiş bir halde döndü.

Otel kâtlı sordu:

— Bu haliniz ne?

— Siyah, kocaman bir yılan gördüm de...

— Korkacak bir şey yoktu ki siyah yılanlar zehirsiz olur.

Adam başını salladı:

— Beni korkudan on metrelik yandan aşağı yuvarladık-tan sonra zehirli olmasına ha-cet yok zaten. (Amerikan)

✱

İnsanlar gibi!

İki genç kız maymunların kafesi önünde durmuşlar hayretle içersini seyrediyorlardı...

Biri:

— Bak bak dedi. Tıpkı insan gibiler değil mi? Sadece paraları yok!

(Fransız)

✱

Bahis!

— N'oldu Maggiye bir kaza ya mı uğradın?

— Yook Bellini ile, beni sırtında merdivenden aşağı in diremiyeceğine dair bahse tu-tuştum ve kazandım!

(İtalyan)

Reynat

— Yanılmamışım... Sizde Brigitte Bardot'ya benzer bir şeyler var!..

— Fransız —

★ Modern genç kızların elbiseleri dikenli tel çitlerine benzer; araziyi muhafaza eder fakat manzarayı kapamaz...

★ Havva, dünyanın en talihli kadını idi; zira Âdeme, ondan daha iyi bir erkekle evlenebileceğini söyleyememişti...

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 35 —

Fakat daha ertesi gün, öğleye doğru, kaza idare meclisi içtima halinde iken, sokakta acayip bir hareket görüldü. Tabur ağası, kaymakam beyi meclis odasından dışarıya çağtırtıp, ahalinin çarşısında münasebetsiz laflar ettiklerini, saygısız ve itaatsiz davranmak ta olduklarını haber verdi.

Abdülkadir bey, mutasarrıftan gelen telgrafı arkadaşlarına bildirmemişti. Korkuyordu. Tabur ağasının verdiği kötü havadis helecenini arttırdı. Ne diyeceğini, ne emir vereceğini şaşırı.

— İdare ediniz...

Deyip, içtima döndü.

Aradan yarım saat geçmiş geçmemişti ki, hükümet konağının önünde bir vaveylâdır koptu:

— Yaşasın hürriyet!.. Kahrolsun hafiyele!..

Dışarıya fırlayan kaymakam bey, sofada, gürültücü bir heyetle karşılaştı. Heyetin başında, İzzeti efendi vardı!

Vergi kâtibi kaymakamın ağız açmasına meydan bırakmadan, üst perdeden haykırmaya başladı:

— Hainler, reziller, hafiyele defolsun! İstemiyoruz!

Yanıdakiler hep bir ağızdan bağırdılar:

— İstemiyoruz!

İzzeti efendi devam etti:

— Millet şimdiye kadar cahil ellerde yok olan, ayaklar altında çiğnenen haklarını istiyor... efendi olan milletin...

— Yaşasın millet!

Şak, şak, şak, şak...

Dışarıda bir alay kalabalık, avazı bastılar:

— Yaşasın!..

Bu esnada, bağırmakta en çok hararet gösteren eli bayraklı bir adamın yanına sokulan zavallı birisi soracak oldu:

— Evlâdım! Kim için yaşasın diye bağıriyorsunuz, öyle?

Herif, bu suallî irat edenin yüzüne baktı, baktı... Bir lâhza tereddütten sonra, şu karşılığı verdi:

— Hastır ulan! Ne bileyim ben? Bağırıyorum işte: Yaşasın!

Halk, hürriyetine kavuştu...

İzzeti gibi aşağılık bir mahluku, karşısında hürriyet kahramanı kesilmiş gören kaymakam, dilini yutmuştu. Küstahlığın, cüretin, köpoğluluğun bu dercesini havsalası almıyordu.

Vergi kâtibi, kaymakamın önünde ağzına geleni söyledikten sonra, gene kalabalığın başına geçerek doğruca telegrafhaneye git-

ti. Sadarete, dahiliyeye, mutasarrıflığa, kaza hakkı namına, ve: «İdarei sabıka mazlumlardan İzzeti» imzasile birer şükran telgrafı çekti.

Artık almış yürümüşü: «Hayat cüretkârlarındır!» diyen sosyoloji, ruhiyat ve felsefe mütahassısı yalan söylememiştir. İzzeti efendi, hâdisenin mahiyetini çarçabuk kavrayıp da, hareketin başına geçer geçmez, halkın nazarında derhal ehemmiyet almıştı. Düne kadar kendisini zevzek, mürtekip, mürâi tanıyanlar, bugün faziletine ve mağduriyetine kanaat getirmişlerdi.

Hükûmetin birden eriyiveren otoritesi, tamamen İzzeti efendinin eline geçmişti. Kaza erkânına, yapacakları işleri, İzzeti efendi adeta emrediyordu. Devlet kapısından içeriye giremeyen bu herif, şimdi kaymakamın, Naibin, ceza reisinin odalarında baş köşeye kuruluyor, makam sahipleri içeriye girip çıktıkça, kıcını bile kımıldatmıyordu.

Kaymakamın hâlâ ele geçire-

mediği intihap kanununun bir nüshasını çoktan bulmuş, okumuş, ezberlemişti. Buna eskiden beri vâkıf imiş gibi davranıyor, meşrutiyet usulünü devletin resmi memurlarına o öğretiyordu. Artık herkes, onun nüfuzu altında idi.

Acele kurulması lâzım gelen intihap encümenine ondan münasip reis olamazdı. Müntehibisani listesinin en başına gene o geçti.

Artık, halkın da en büyük mercii o olmuştu. Haklı, haksız, dâvası olanlar, hükûmetten önce, İzzeti efendiye baş vuruyorlardı. Vergi kâtibi, içine burnunu sokmadan, devairde hiç bir iş görülemiyordu. Kendi şahıslarına, mevkilerine güvenemiyen memurlar, denize düşüp de yılanı sarılma kabilinden, dört elle İzzeti efendiye sarılmışlardı. Her türlü tahakkümüne boyun eğiyorlardı.

İstanbul'da her gün çıkıp batan her renkte gazeteler kasabaya geliyor, İzzeti efendi hepsini okuyor, havadisten ibret alıyordu.

Hürriyete birdenbire kavuşan payitahtın coşkunluğu kendisine bir misal oluyordu.

Bu misale uyarak, İzzeti efendi, mektep çocuklarına (Vatan - Silistre) piyesini ve (Ahde vefa) yı oynattı. Sünnet düğünleri tertip etti, Kasaba meydanında Bosna - Hersek için, Bulgaristanın istiklâlini protesto için miting yaptırdı. Hepsinin sonunda, «mağdurini istibdattan İzzeti» imzasile İttihat ve Terakki merkezi umumisine, Babıâliye telgraflar çekiyordu.

Eylül sonlarına doğru, İstanbul'dan, yabancı bir yolcu gelmişti. Osmaniye oteline iner inmez, İzzeti efendiye haber gönderip, onu yanına çağırırttı. Nazlana nazlana giden vergi kâtibi, karşısındakinin sıfatını öğrenince, azametli bir tavır takındı. İttihat ve Terakki cemiyetinin, teşkilât yapmak üzere gönderdiği bu adam, İzzeti efendiyi dinledi. Kendisine geniş salâhiyetler verdi. Onun güvendiği adam'ardan teşkil edilen kulübün resmi küşadı yapıldı. Reisliğine, bittabi İzzeti efendi seçildi.

Sıfat ve salâhiyetleri böylece resmen belirdikten sonra kimse, İzzeti efendinin önüne geçemez oldu. Merkezi umumî, kendisine; «Muhterem kardeş!» diye hitap ediyordu. İstese, memuriyetini de iade edecekti. Fakat «Mağdurini istibdattan İzzeti» efendinin emeli büyüktü. En aşağı mebusluk bekliyordu.

— Bizim Enverden mektup aldım... Ne hoş çocuktur!

— Talât'tan haber alamıyorum. Meraktayım.

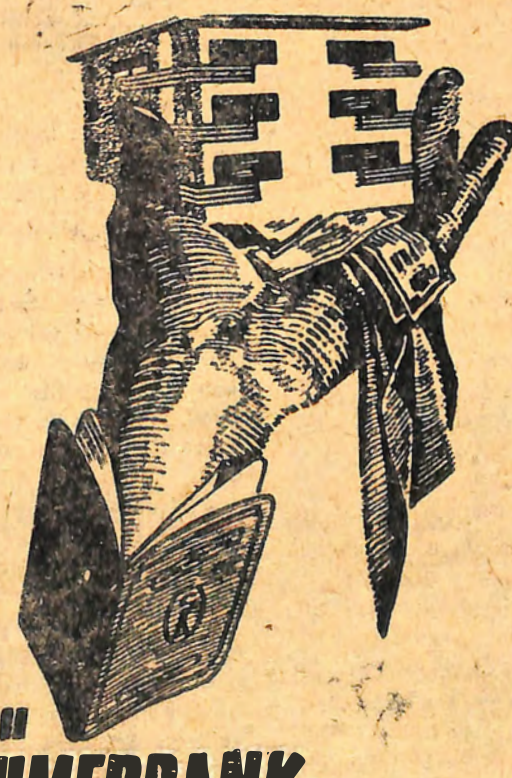
— Niyaziye yazdım, birkaç gün bana misafir gelmesini istedim, cevap bekliyorum...

— Manyasızade Refik selâm göndermiş... Memnun oldum.

Gibi sözlerle, ömründe yüzlerini görmediği cemiyet erkânı ile, gezdiği yerde, senli benli dostluk iddia ediyordu.

Satılmış ile se'âmı, sabahı kesmişti. Sokakta rastlarsa, başını çeviriyordu. Hattâ ilk, o coşkunluk günlerinde, mahalle çocuklarını teşvik ederek, camlarını taşlatmıştı. Elîne fırsat geçmişken, hınc alıyordu.

İzzeti Efendinin gayri mes'ul idaresi altında, kasabada, haksızlık girila idi. Onun ağzından çıkan hükümler, mahkemenin resmi ilâmlarından daha muteber, daha müessir ve daha çoktu. Gadre uğrayıp da sağa, sola şikâ-

"SÜMERBANK"

Hesap açtıranlara en fazla menfaat temin eden Bankadır

yet yağdıranları, kendi adamları vasıtasıyla öğrenip, aleylerinde tezvirat yaparak bazan büsbütün mahvediyordu.

Hafiyeler... diyerek ayağını kaydırarak Satılmışın yerine, idare meclisine kendi geçip oturmuştu. Fakat, gönlünde, gizli bir arzu vardı. Hüküm ve nüfuzunu böylece takdir ettirdikten sonra, Satılmışla barışmak, onu iyice avucunun içine alıp, sağmal inek gibi istismar etmek istiyordu.

Bunun için, önce Hacı Rıza Beyi avladı.

— Sen ahrarı ümmettensin... Ötekilere benzemezsin... diyerek, eski saray tablakârına pâyeye verdi.

Adamcağız memnundu. Vakıa, İzzeti gibi hinoğlu hin, tutulacak yeri olmıyan bir herifi kendine mutemet edinen idarenin ciddiye-tine pek inanmıyordu amma, gene de o idareden, ve o idarenin adamından iltifat görmeğe dayanamıyordu.

Hacı Bey, kulübün en ileri gelen âzasından olmuştu. Yalnız, akli fenalığa yetmediği için, İzzeti Efendinin icraatına uzaktan seyirci kalıyordu. Kendisine, köylerle temas etmek, propagan-da yapmak vazifesi verilmişti. O da, temiz dilinin döndüğü kadar ve az çok dini bilgilerinden istiane ederek, cahil halkı meşrutiyete ısındırmağa çalışıyordu.

Damadı ile İzzeti Efendinin araları açık olmasından kendi de muztarıptı. Kızının üstüne evlenmiş olmakla beraber, Satılmış, bazı iyi huylarıyla, Hacı Beyin gözüne ve gönlüne girmişti. Hâdisat şimdi burnunu da sürtmüş olduğundan, ilk karısına karşı iyi davranıyordu. Hacı Bey, damadının vaziyetten kederlendiğini gördükçe fena oluyordu.

Bir fırsatını gözetip, bir gün, tenhada, İzzeti Efendiye açıldı.

— Birader! dedi. Bizim damadın hali ne olacak?

Vergi kâtibi anlamamazlıktan geldi.

— Ne gibi? Gene hanım kızmıza eza ve cefa mı ediyor?

— Yok, bilâkis! Şimdi eskisinden çok daha iyi tutuyor.

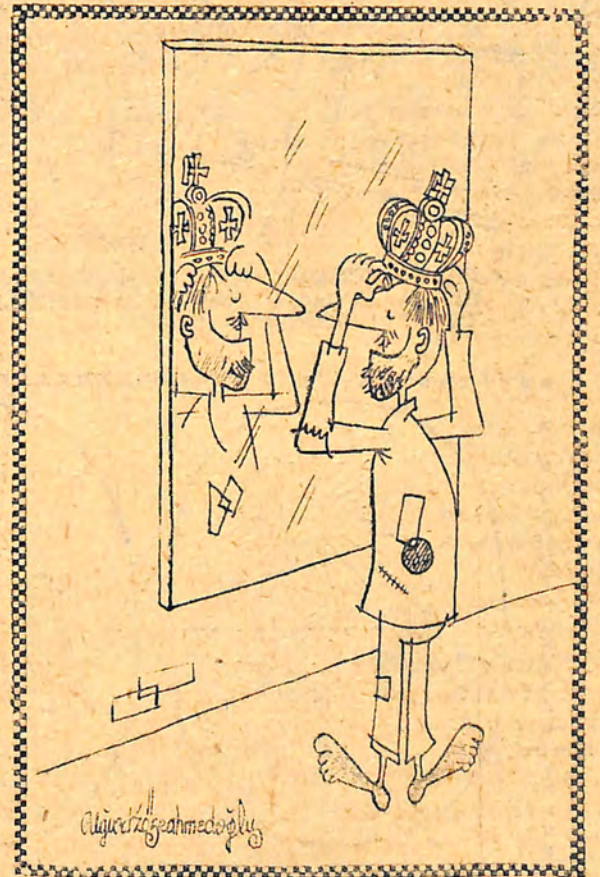
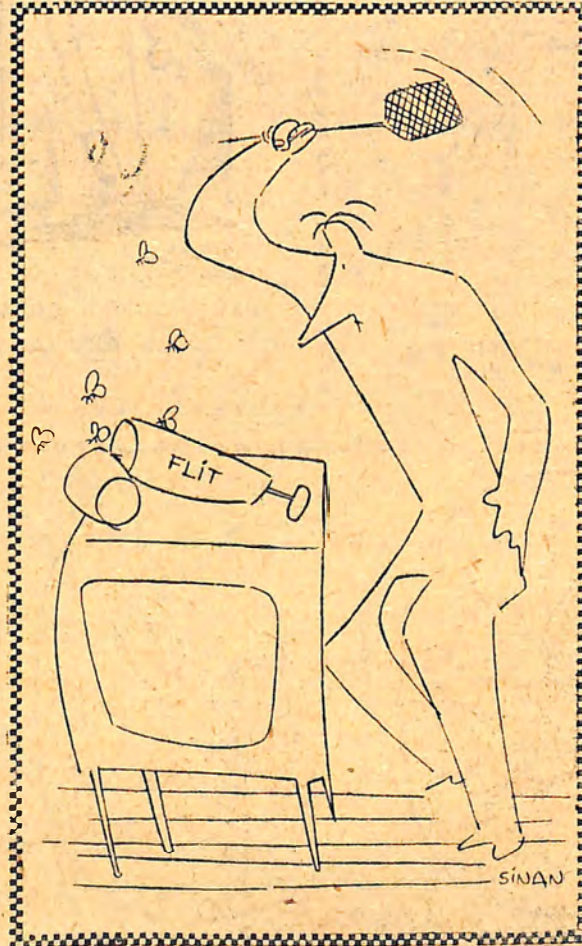
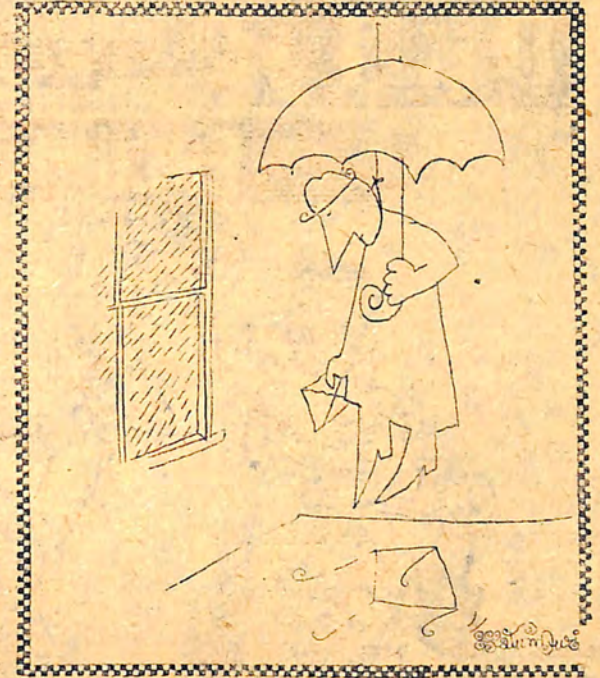
— Tutmazsa şaşarım. Her gün, bir elini bırakıp da, ötekini öpsün. Hâlâ burada barınması onun sayesinde. Senin damadın olduğu icindir.

— Yok, canım! Kendisinin ne kötülüğü var ki?

— Ne kötülüğü mü var? Daha ne olsun? Jurnal edip de yaktığı canlar yeter sade. Devri dilârayı meşrutiyete, hafiye makulesi, kollarını sallıya, sallıya, hamiyet erbabına karşı meydan okurcasına gezemez. Biz, hürriyeti ilân etti isek, böyle adamların zulmüne nihayet vermek içindi. Resne dağlarında, Niyazi ile atığımız kursunların hedefi bu heriflerin pis göğüsleri idi.

(Devamı var)

bize göre

Pes, doğrusu...

Hava üssüne bir deniz uçağı teslim ediliyordu. Hava generali Kun-Day-Su, güzel bir nutuk çektiikten sonra:

— Çocuklar, dedi, pilotluk tecrübelerimi unutmadığımı size isbat için Kızıl Çin'in Rusya'dan aldığı bu güzel kuşla kendim uçağım... Var mı gelen?

İki subay daha uçağa binmek cesaretini gösterdi. Şaşılacak şey... General Kun-Day-Su, gerçekten pilotluk denemelerini unutmamıştı. Uçak havalandı, gezdi, tozdu... Nihayet general:

— Dikkat, dedi, şimdi hava alanına iniyoruz...

Subaylardan biri, ürkek ürkek hatırlattı:

— Aman generalim... Bu bir deniz uçağıdır...

Sakalar

— Sahi yahu, dedi general, ihtiyarlıyorum galiba...

Büyük bir dikkatle uçağı kullandı ve limana indi. Uçak bir müddet sakin denizin üstünde kaydıktan sonra durdu, General:

— Gördünüz ya, dedi, daha ölmemişim!..

Sonra kapıyı açtı ve gayet tabii, dışarı çıktı, ama denize dalmak için!

Amca!

Yanında gayet sevimli bir oğlanla berbere girmişti. Evvelâ kendisi iskemleye oturdu:

— Saç, sakal... dedi.

Berber onu traş etti. Sonra çocuğu oturttu:

— Yalnız saç... dedi.

Berber çocuğu traş ederken oğlana eğildi:

— Ben kösedeki tütüncüye kadar gidiyorum, bekle... dedi ve çıktı. Oğlanın traşı bitti. Bir kenarda bekliyordu. Epey vakit geçti. Berber:

— Oğlum, baban nerde kaldı? diye sordu. Çocuk:

— Hangi babam? dedi. Berber:

— Canım, seni getiren... dedi.

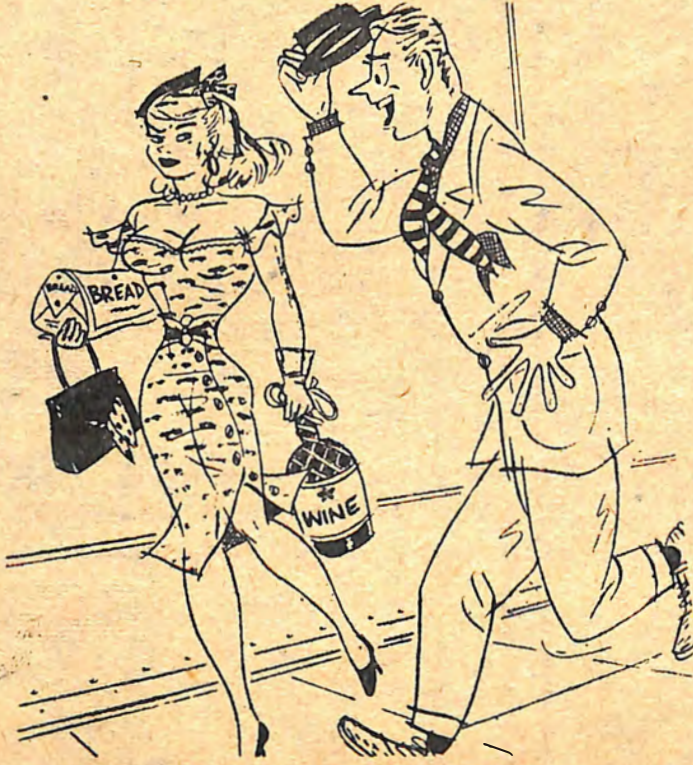
— O benim babam değil ki...

— Amcan mı?

— Yooo...

— Ya neyin?

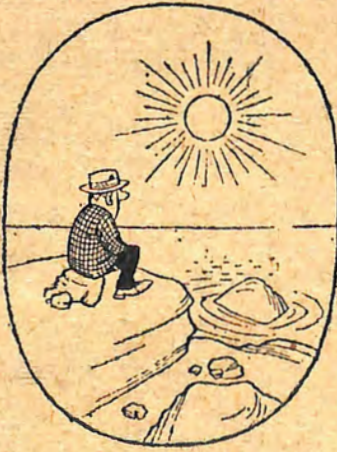
— Hiç bir şeyim değil. Ben sokakta oynuyordum. Gel seni berbere götüreyim de saçlarını kes-sinler dedi, geldik.

-AFFEDERSİNİZ BAYAN, BURANIN YABANCI-
SIYIM, BANA APARTMANINIZIN YOLUNU
TARİF EDERMİSİNİZ ?

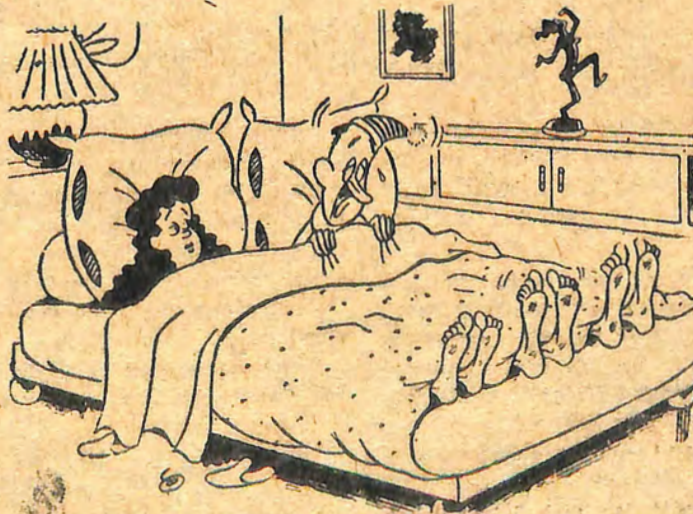
GÜMRÜKTE
-DAHA ARAMAK İSTEDİĞİNİZ BİR
YER VAR MI ?

YAZISIZ !

-SİZİN Mİ ?

YAZISIZ !

-ÜŞÜYECEKSİN GÜZE-
LİM, GEL GÖĞSÜNÜ
SAKALIMLA ÖRTEYİM !

10 ÖĞRENCİYE BURS

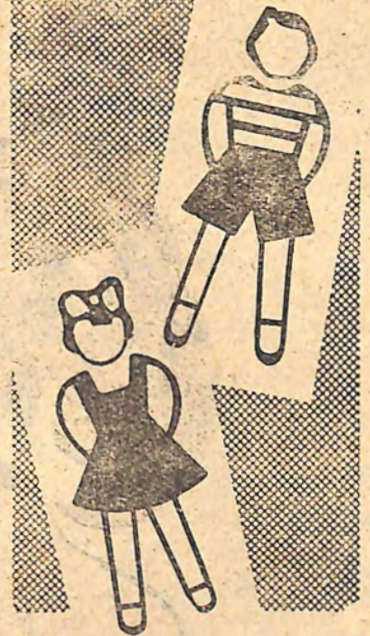
PAMUKBANK yepyeni bir düzenle Türk Gençliğinin ve Türk ailesinin her sene 10 ÖĞRENCİNİN tahsilini garanti ediyor. PAMUKBANK'ın ÖĞRENCİLERİ TASARRUFA TEŞVİK PLÂNI size, bütün bir istikbal, Yüksek tahsil müddetince Burs ve şubelerimizde ücretli iş hatta doktora ve ihtisas sağlıyor.

TAFSİLÂT İÇİN 19 ŞUBE ve AJANSİMİZ EMRİNİZDEDİR.

TÜRKİYEDE HUSUSİ TEŞEBBÜS TARAFINDAN EN BÜYÜK SERMAYE İLE KURULAN İLK BANKA

PAMUKBANK

Radar Reklam

Çocuğunuz

henüz okulda iken

ÖMÜR BOYUNCA
BİR İRAT

sahibi olabilir

Şimdiden kendisine

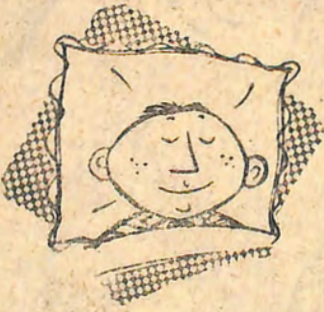
TÜRK TİCARET BANKASI'nda

bir

İKRAMİYELİ GRUP
MEVDUATİ HESABI
açtırınız

Bütün işlemlerimiz
EMRİNİZDEDİR

Mesut aile!

Baba, rahat uyuyor!

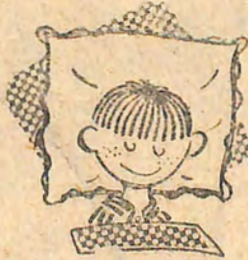
Çünkü :

Hem Canları,
Hem Malları,

Anne, rahat uyuyor!

ölüme, yangına, kazaya
karşı sigortalıdır!

Çocuk, rahat uyuyor!

Ankara Sigorta

Daima emrinizde ve
hizmetinizdedir!

Sahibi:

YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı işlerini fiilen idare eden
NEHAR TUBLEK

Klotfarer Cad. No. 8-10

Daire: 8

Belediye - İstanbul

Abone Seneği 87.5

Altı aylığı 19 lira

Baskı yeri
ERCAN MATBAASI

Kapak Baskısı:

ŞAKA MATBAASI

Tel: 22 72 99

AKBABA

